

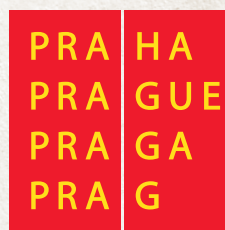
1919 – 2019

100 let fotbalu
v Lipencích

Program oslav 100 let fotbalu v Lipencích

- 13:15 Náladová hudba, příchody prvních návštěvníků
 13:30 Neformální uvítání, seznámení s programem a areálem, otevření gamezóny a výstavy z historie
 13:45 Zápas nejmladší přípravky Lipence – Zbraslav (1.poločas)
 14:05 Představení modelářů
 14:20 Zápas nejmladší přípravky Lipence – Zbraslav (2.poločas)
 14:40 Vystoupení holek Sokolek
 15:00 Zápas Lipence – Sigi Team (1.poločas)
 15:20 Vystoupení aerobic
 15:30 Zápas Lipence – Sigi Team (2.poločas)
 15:50 Pásmo základní školy
 16:10 Oficiální blahopřání a zdravice hostů
 16:20 Vyznamenání zasloužilých členů
 16:40 Představení bývalých hráček Sokola Lipence v doprovodu současných žaček
 16:55 Zápas dívek Sparty a týmu celebrit (1 .poločas)
 17:20 Soutěž o ceny – střelba penalt osobností včetně tipovací soutěže
 17:45 Zápas dívek Sparty a týmu celebrit (2.poločas)
 18:30 Vyhlášení soutěže, předání cen, tombola na pódiu
 19:15 Kapela Vulture – Daniel Čech
 20:15 DJ Dino 21, DJ Jirka Kulhánek
 24:00 Konec akce

Výstavba a rekonstrukce fotbalových hřišť s přírodním i umělým povrchem, multisportovních, tenisových hřišť a školních tělocvičen, kompletní odborná údržba

Rekonstrukce tělocvičny
OA Holešovice, Praha 7

Multifunkční hřiště SŠ
Náhorní, Praha 8

TJ Junior Praha

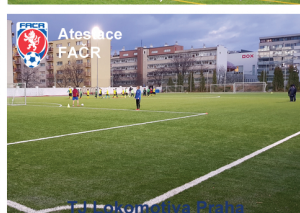
Smluvní partner AC Sparta Praha - péče o hlavní plochu od roku 2010

Rekonstrukce tělocvičny
SPŠ ST Panská, Praha 1

Multifunkční hřiště VOŠ a SPŠD
Masná 18, Praha 1

TJ Sokol Lipence

Společnost ENVOS s.r.o. nabízí široké spektrum sportovních povrchů pro venkovní i vnitřní využití, spolupráci na přípravě realizace zakázek od návrhu celkové koncepce přes projekční přípravy až po profesionální vybudování spodní stavby, finálního povrchu, automatického zavlažovacího systému, umělého osvětlení a dodávky kvalitního sportovního vybavení. Samozřejmostí je i následně pravidelně prováděná odborná strojní údržba za použití moderního mechanizačního vybavení.

Kontakt: Envos, s.r.o., 150 00 Praha 5, Pod Fialkou 6, e-mail: envos@envos.cz, www.envos.cz
 Tel.: +420 257 213 551, Fax: +420 257 213 320, Mobil: +420 602 201 203

Vážení přátelé,

po deseti letech opět vydáváme speciální magazín věnovaný kulatému výročí fotbalu v Lipencích. Naši předkové založili klub právě před sto lety. Pro naši obec je to významný historický okamžik, který stojí za to si připomenout a ctít.

Co se za těch 100 let změnilo? A co jen za těch deset let od 90. výročí? Všechno a nic. Mičuda je pořád stejně kulatá a my si s ní hrajeme ze všeho nejraději, pro radost. Naši i vaši.

Vedení klubu jede téměř ve stejném složení a řeší podobné problémy už více než deset let: Především je to shánění peněz na provoz, neustálá údržba a vylepšování areálu. Bohužel se nepovedlo změnit to, v co jsme doufali v roce 2010, když jsme poklepávali na základní kámen nové budovy šaten, bytu správce a restaurace. To vše zatím pořád zůstává jen na papíře, kámen je uložen u hlavní budovy. Důvod? Chybějí peníze. Ale i tak vypadá hřiště lépe než před deseti lety. Vybudovali jsme novou závlahu a v posledních týdnech i díky podpoře nového vedení obce zrekonstruovali studnu, takže už snad nebude hrozit totální vysušení a step místo trávníku, jak tomu bylo v loňském létě na obou hracích plochách.

Bývalé vedení obce pomohlo zrekonstruovat sprchy ve staré budově. Máme i nové víceúčelové hřiště, i když ne zrovna v kvalitě, jakou bychom chtěli. Ale lepší než nic. Také fitness koutek se stal mezi místními oblíbeným místem, kvůli kterému zavítají na lipenecké sportoviště.

Uspořádali jsme už čtyři velké společensko-fotbalové akce. Do Lipenců jsme vždy přilákali opravdové hvězdy. Slavilo s námi pokaždé kolem dvou tisíc diváků (viz str. 14-15).

Hodně se toho změnilo v kádrech týmů. Přivítali jsme bývalé ligové fotbalisty Ivana Haška mladšího a Zdeňka Koukala. „Rodný“ lipenecký dres znovu oblékli Josef Vladyka, Pavel Vodrážka nebo Radek Šedivý.

Bohužel jsme v posledních deseti letech přišli o naše zasloužilé členy. Z těch, kdo získali ocenění za zásluhy v roce 2009, už téměř polovina není mezi námi. Loučíme se s nimi na straně 12. Velmi předčasně také odešel zasloužilý trenér Jiří Pospíšil. Poté, co vypíplal jednu generaci přípravky, ujal se i áčka a na hřišti trávil skoro každý den. Na podzim 2016 však podlehl zákeřné nemoci.

V těchto souvislostech jsou letošní neúspěchy obou týmů dospělých jen prkotinou. Ano, bylo to krásné, když jsme když jsme před deseti lety slavili dva postupy - A i B týmu. Letos při stém výročí nám zůstávají spíš oči pro pláč. Ale co naděláme.

Fotbal je většinou stejně cyklický jako ekonomika. Jednou jsi dole, jednou nahoře... V Lipencích budeme dělat fotbal vždy jen pro radost a jen na té úrovni, do jaké jsme schopni a ochotni vložit svou vlastní energii. Nic nám nespadne do klína samo.

Děkujeme všem aktivním členům za podporu, stejně jako všem partnerům a sponzorům, vedení obce i kolegům hasičům. Věříme, že fotbal v Lipencích bude opět vzkvétat a shledáme se nejen na příštích oslavách, ale každý týden na fotbale dospělých i mládeže.

Jaroslav Kábele

Obsah

- 4 Jména všech členů
 5 Předseda Pavlíček: Všechno si musíme udělat sami
 6/7 100 let fotbalu, to jsou tisíce nadšených kluků a chlapů
 8/9 Archivní fotogalerie
 10 Karel Říha: Když byl jeden míč pro všechna mužstva
 11 Jiří Fišer: Vydělávali jsme i na cestách ven
 12 Deset let staré vzpomínky, které zabolí
 13 Proč je Sokol Sokolem, když už členové necvičí
 14/15 Povedlo se to? Povedlo! Lipenecké hřiště přivítalo slavné osobnosti už čtyřikrát
 16 Ivan Hašek mladší: Před časem bychom se neztratili ani v přeboru
 17 Osobnosti gratulují ke stým narozeninám
 18 Trenér, který naježdil tisíce kilometrů
 20 Trenéři mládeže jsou pokladem klubu
 22/23 Archivní fotogalerie
 24 Na webu je za 15 let skoro devět tisíc článků a fotek
 25 Jak jsme v Itálii prali dresy
 26 Králem tomboly jsou slavné hodinky

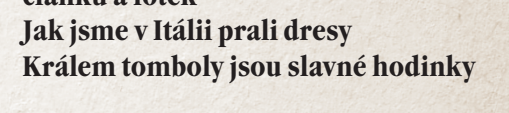
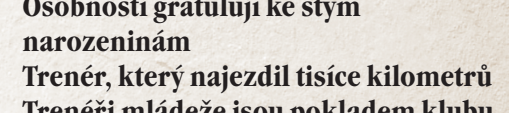
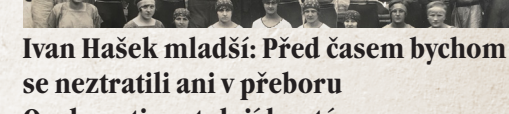
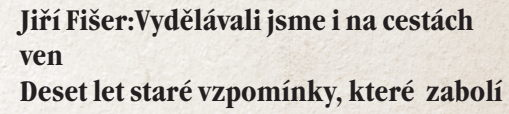
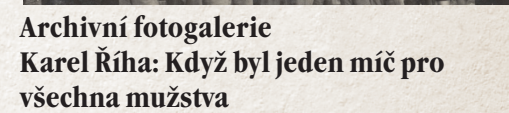

Foto na titulní straně:
 Jedna z nejstarších dochovaných fotografií ze 20. let minulého století

www.sokollipence.cz

100 let lipeneckého fotbalu

Výroční magazín ke 100. výročí založení organizované kopané v Lipenech a Lipencích

Vydal Sokol Lipence v červnu 2019

Autor: Jaroslav Kábele

Grafická úprava a zpracování: Karel Dědek

Spolupracovali: Věra Hájková, Andrea Kábelová, Antonín Kříž, Pavel Netolický

Vytiskla firma: Pavel Dvořák - tiskárna a grafické studio Dobříš, www.pdtisk.cz

ISBN 978-80-270-5929-4

Jiří Adamec, Michal Adamec, Petr Andjelkovski, Tašo Andjelkovski, Vladimír Andres, Jiří Antoš, Pavel Antoš, Marie Aubrechtová, Ladislav Báča, Josef Badal, Alice Baňková, Štefan Bálek, Jan Bárta, Ludvík Bárta, Eliška Bártová, Bartoš, Jiří Barbořík, Martin Barva, František Bauma, Josef Bauma, Jiří Bayer, P. Bečka, Bednár, Jaroslav Bednár, Josef Bednár, Václav Bednár, Slavomír Bednár, Hana Bednářová (Oktábcová), Jaroslava Bednářová, Stanislav Behřík, Martin Bělčický, Vojtěch Bělohlávek, Emilie Bělohorská, Benda, Bohuslav Beran, Jaroslav Beran, Petr Beran, Vojtěch Beran, Zdeněk Beránek, Jiří Bernklau, Martin Bernklau, Pavel Bernklau, Petr Bernklau, Tomáš Bernklau, Klára Bezdeková, Vanaša Bibová, Josef Binder, Bohuslav Bláha, Jan Bláha, Jan Bláha ml., Vlastimil Bláha, Dana Bláhová, Květoslava Bláhová, Blahout, Karel Blážek, Petr Blážek, Petr Bobysud, Bohumil Boháč, Karel Boháč, Vladislav Boháč, Milan Boleček, Tamara Bolečková, Daniel Bořcha, Marie Boučková, Tyler Bratton, Jaroslav Brousil, Anna Broušlová, Petr Bruthans, Miroslav Břiza, Marcela Břiza, Simon Bufka, Marcela Burešová, František Burian, Jan Burian, Luděk Burša st., Luděk Burša ml., Burša nejml., Dobromila Buršová, Adam Bydžovský, David Bydžovský, Josef Cafourek, Valentýn Cajthaml, Milan Cibík, Rudolf Cibík, Jan Cikrt, Michal Cikrt, Simon Cikrt, Jakub Cipra, Martin Cipra, Václav Cipra st., Václav Cipra ml., Antonín Cisař, František Cisař, Luboš Cisař, Petr Cisař, Alois Cisařovský, Matěj Cisařovský, Petr Cisařovský, Stanislav Cisařovský, Tomáš Cisařovský, František Cmiral st., František Cmiral ml., Jindřich Cmiral, František Coněk, David Culek, Jan Cupal, Jiří Cuřín, Matěj Cuřín, Mikuláš Cuřín, Petr Čapek, Daniel Čech, David Čech, Ondřej Čech, Eva Čechová, Josef Čepelka, Božena Čerstvá, Jan Čerstvý, Jaroslav Čerstvý, Bohumil Červený, Roman Červený, Josef Čibera, Vladimír Čibera, Dana Číberová (Rulíková), Marta Číberová, Martin Činovec, Milan Činovec, Radek Činovec, Čížek, David Čurda, Matěj Čurda, Ivan Daněk, Jaroslav Daněk st., Jaroslav Daněk ml., Darek, Jiří Daubek, Jan Dědek, Dušan Dederá, Daniel Dobrovodský, Dohnal, Miroslav Dolejš, Vladimír Doležal, Jan Doubek, Michal Doubek, Vojtěch Doubek, Jan Drastil, Dino Dražan, Max Dražan, Pavel Dražan, Jan Horký, Jaroslav Horký, Antonín Dvořák, Karel Dvořák, Miroslav Dvořák, Stanislav Dvořák st., Stanislav Dvořák ml., Božena Dvořáková, Jaroslava Dvořáková, Marie Dvořáková, Antonín Dufek, Jaroslav Dufek, František Dufek, Libuše Dufková, Duspiva, Jaroslav Ejem, Lukáš Ekart, Josef Eliáš, Pavel Eliáš, Martin Emler, Daniel Fajfer, Josef Fatka, Petr Fatka, Libuše Fatková, Vítězslav Felix, Jan Fiktus, Oliver Fiktus, Jiří Fišer, Božena Fišerová, Lukáš Fousek, František Fridrich, Antonín Fuchs, Albert Fulík, David Fusek, Ladislav Geigand, Jaroslav Geprt, Josef Geprt, Gerhard, Jan Gežo, Martin Gežo, Gustav Golovach, Jiří Golovach, Antonín Gottfried, Jan Gross, Martin Grössl, Josef Gruber, Miroslav Gruber, Ivan Hábach, David Hainc, Kateřina Haincová, Ales Hájek, Michal Hájek ml., Pavel Hájek, Petr Hájek, Tomáš Hájek, Václav Hála, Jan Halgaš, Martin Halgaš, Vladimír Halgaš, Bohumil Halgašová, František Burian, Hampl, Jan Hartman, Adam Hartmann, Ivan Hašek st., Ivan Hašek ml., Pavel Hašek, Jiřina Hašová, Bohuslav Havel, Petr Havel st., Petr Havel ml., Bohumil Havlíček, Jiří Havlíček st., Jiří Havlíček ml., Josef Havlíček, J. Havlík, Václav Havrlant, Jaroslav Hegar, Daniela Hegarová, Petr Hejduk, Zdeněk Hejduk, Alois Hejhal, Petr Hendrych, Luděk Heřman, Jindřiška Heřmanová, Jindřich Hlad, Bohumil Hladík, Jaroslav Hladík, Josef Hodan, Höftzl, Petr Holeček, Alois Holub, Jaroslav Holub I., Jaroslav Holub II., Josef Holub, Ondřej Holub, Jiří Honzík, Karel Horáček, Jiří Horák, Nikola Horálková, Jan Horký, Jaroslav Horký, Miloslav Horký, Filip Horn, Horník, Daniel Horníček, Horniš, Hořejší, Břetislav Hošák, Anežka Hošáková, Hošek, Antonín Houdek st., Antonín Houdek ml., Hynek Houdek, Karel Houdek, Luboš Houdek, Miloslav Houdek, Rudolf Houdek, Vlastimil Houdek st., Vlastimil Houdek ml., Vlastimil Houdek nejml., Marek Hozman, Karel Hradecký, Václav Hrachovina, Josef Hrdlička, Miroslav Hrdlička, Ladislav Hrubý, Karel Hudec, Miroslav Hudec, Antonín Humhal, František Hůrka, Václav Hůrka, Dana Hůrková (Žezulková), Vlastimil Hvězda, Hynek, Jaroslav Hyf, M. Hyšek (žáci 88), Jan Chaloupka, Stanislav Chalupský, Marie Charvátová, Adéla Chejlavová, Magdaléna Chejlavová, Jiří Chroustovský, Jana Chrpová, Miroslav Chudý, Marek Jacina, Erhard Jackl, Pavel Jackl, Petr Jackl, Dagmar Jacklová, Jiří Jamrik, Milan Jamrik, Petr Jamrik, Zdeněk Jamrik, A. Janda, Jindřich Janda, Marek Janda, Marie Jandová, Václav Jankovský, Anežka Jarušková, Stanislav Jelínek, Jiří Jelínek, Tomáš Jelínek, Hugo Jermář, Jaroslav Jermář, Max Jermoljev, Ježdík, Jan Jiroušek, Jiří Jirsa, Antonín Jiříček, Daniel Jiříček, Václav Jiříček, David Jurkevič, Salim Jurkevič, Jaroslav Kábele st., Jaroslav Kábele ml., Tomáš Kábele, Viktor Kábele, Andrea Kábelová, Marie Kábelová, Samuel Kábrt, Jaroslav Kadeřábek, Jiří Kadeřábek, Lukáš Kadlec, Tobiáš Kadlec, Kryštof Kadlec, Max Kadlecěk, Ján Kaffan, Jaroslav Kaftan, Václav Kaftan, Pavel Kaiser, František Kalásek, Miroslav Kalásek, Dobromila Kalášková, Kalvoda, Miroslav Kamarád st., Miroslav Kamarád ml., Olina Kamarádová, J. Kaplan, Antonín Kaprhál, Daniel Karas, Jaroslav Karban, Břetislav Karel, Marek Kazda, Adam Kheil, Allan Kheil, Marek Kelišek, Matouš Kelišek, Michal Kelišek, Martina Kelišková, Jan Kerbach st., Jan Kerbach ml., Josef Kerbach, Květa Kerbachová, Jaroslav Kessler, Jan Klabík, Jaroslav Klabík, Josef Klabík, Luděk Klabík, Milan Klabík, František Klán, Miroslav Knotek, Lukáš Klucký, Daniel Kobranov, Maximilián Kobranov, Samuel Kobranov, Kocourek, Štefan Koší, David Kocár, Bohumil Kodad, Jiří Kohout, Miroslav Kodol, Koliřko, Vasył Kolochavyn, Rudolf König, Martin Korinta, Marek Kordina, Korecký, Jakub Koryta, Rudolf Kosař, Stanislav Kosek, Pavel Kosík st., Pavel Kosík ml., Jiří Kosař, Karel Kosař, Květoslav Kosař, Michal Kosař, Otto Kosař st., Otto Kosař ml., Otto Kosař nejml., Božena Kosařová, Filip Koštiř, Jakub Koštiř, Jaroslav Koteč, Milan Koteč, Martin Kotrč, Zdeněk Koukal, Tomáš Kovalčík, Robert Kovář, Vladimír Kovarič, Pavel Kovarič, Václav Kovrzek, Zdeněk Kovrzek, Marie Králová, Kratina, Jaroslav Kratochvíl, Pavel Krejzar, Daniel Křištof, Václav Křižo, Vladan Křižo, Michal Krůta, Ondřej Krůta, František Křišťůvek, Apolena Křišťůvková, Tomáš Krycner, Aleš Kríž, Antonín Kríž, Jaroslav Kríž, Karel Kríž, Petr Kríž, František Krížek, Josef Krížek, Marie Krížová, Jan Kuba, Pavel Kuba, Bohumil Kubík, Kristýna Kubizňáková, Jaroslav Kubr, Ladislav Kubr, Kucej, Jakub Kučera, Filip Kudrna, Antonín Kulda, Pavel Kulík, Jonáš Kulveit, Josef Kunc, František Kutíl, Jan Labas, Karel Labas, Josef Lacman, Pavel Lalák, Arnošt Lambert, František Lambert, Karel Landa, Šimon Landa, Tomáš Landa, Petra Landová, Oldřich Lapka, Antonín Lebeda, Arnoštka Lebedová, Jakub Lederer, Lehovec, Antonín Lepšík, Martin Lepšík, Pavel Lepšík st., Pavel Lepšík ml., Roman Lepšík, Vladivoj Lepšík, Jan Levora, Antonín Liška, Jiří Liška, Luboš Liška, Oldřich Liška, Radek Liška, Stanislav Liška, Václav Liška, Vratislav Liška, Lizánek, Karel Löbl, Louda, Dominik Los, Lukáš Macek, Jaroslav Macků, Miroslav Macků, Pavel Macků I., Pavel Macků II., Petr Macků, Michaela Macků, Vladimír Macků, Tomáš Madej, Luděk Macháček, Miloslav Macháček st., Miloslav Macháček ml., Jan Macháčný, Antonín Malina, František Malý, Jaroslav Malý st., Jaroslav Malý ml., Karel Malý, Miroslav Malý I., Miroslav Malý II., Jan Marek, Josef Marek, Karel Marek, Miloslav Marek, Pavel Marek, Richard Mareš, Alex March, Adrian Marinov, Miloslava Marková, Michal Markovič, Josef Marouš, Jan Martinec, Vladimír Mašek, Lukáš Mašek, Alois Mašita, Libuše Mašková, Adam Matějka, Bohumil Mátl, Zdeněk Mátl, Vit Mázdura, Pavel Měkuta, Tomáš Melich, Antonín Melichar, Miloň Melichar, Pavel Měkuta, Jakub Menšík, Jan Mika, Vlastimil Mikoláš st., Vlastimil Mikoláš ml., František Milota, Karel Milota, Oldřich Milota, Václav Milota, Božena Milotová, Jindra Milotová, Nenad Milovanović, Petr Milovanović, Jiří Miroš, Bohumír Mitiska, Vlastimil Mikoláš st., Vlastimil Mikoláš ml., František Moidl st., František Moidl ml., Moučka, Lukáš Moravec, Jakub Morávek, Mráz, David Mrlík, Josef Mrázek, Emanuel Mrázek, David Müller, Matěj Müller, Pavel Müller, Petr Müller, Jiří Musil st., Jiří Musil ml., Libor Musil, Václav Musil, Marie Musilová, Theodor Naus, Tobias Naus, Lukáš Navara, Filip Nedbal st., Pavel Nedbal ml., Václav Nedbal, Václav Nejepsa, Němeček, Ondřej Neradil, David Nešněra, Filip Netolický, Josef Netolický st., Josef Netolický ml., Marek Netolický, Pavel Netolický, Tomáš Netolický, Josef Neuman, Long Nguyen Thien, Dinh Nguyen Thien, Jakub Novák, Jan Novák st., Jan Novák ml., Jan Novák nejml., Jiří Novák, František Novák I., František Novák II., František Novák III., Leoš Novák, Pavel Novák, Petr Novák, Zdeněk Novák, Jana Nováková, Jaroslava Nováková, Jiří Novotný, Jan Novotný, Filip Novotný, Pavel Novotný, Pavel Obraz, Alena Obrazová, Adam Ondruška, Daniel Ondruška, Jakub Ondruška, Antonín Pagač, Jáchym Pagač, Jaroslav Pácha, Milan Pachta, Jakub Pánek, Petr Pánek, Jiří Pašek, Karel Pátek, Ondřej Pavel, Stanislav Pavel, Václav Pavel, Eva Pavlátová, Bedřich Pavlíček, Jan Pavlíček, Martin Pavlíček, Tomáš Pavlíček, Zdeněk Pavlíček, Vladimír Pecka, Anna Pecková, Ferdinand Pecuš, Miroslav Pecuš, Ondřej Pech, David Pěchota, Ladislav Pelich, Mikuláš Pelíšek, Karolína Pelišková, Emil Pešata, Peterík, Luboš Petreje, Marek Petreje, Pavel Petričko, Petrák, Vojtěch Petruk, František Pírek, Tomáš Písař, Josef Plechatý, Karel Plechatý, Tereza Plecháčková, Lukáš Pluhař, Pavel Pluhař, Vladimír Poddaný, Podhaniuk, Jiří Podolanovič, Leoš Podzemský, Zdeněk Podzemský, Josef Pokorný, Michal Pokorný, Petr Pokorný, Tomáš Pokorný, Miroslav Polák, Martin Pondělíček, Stanislava Popelářová, David Posejpal, Jan Pospíšil, Jiří Pospíšil, Martin Pospíšil, Petr Poul, Robin Poul, Tomáš Poul, Bohumil Procházka, Bohuslav Procházka, Jakub Procházka, Karel Procházka, Vlastimil Procházka, Zdeněk Procházka, Anna Procházková, Jiří Provazník, Petr Provazník st., Petr Provazník ml., Petr Provazník II., Václav Provazník st., Václav Provazník ml., Josef Průša, František Průša, Miroslav Průžek, Zuzana Průžková, Pavel Přibyl, Michal Puchmajer st., Michal Puchmajer ml., Miroslav Puchmajer, Václav Rada, Marcela Ratimcová, Antonín Rak, Jiří Rak, Ladislav Rak, Martin Rak, Václav Rak, Lukáš Redl, Miroslav Rettich, Pavel Rettich, František Roub, Karel Roub, Rosenberg, Rotyka, Aleš Rozenský, Jaroslav Rubeš, Josef Rubeš, Michal Rubeš, Miloslav Rubeš st., Miloslav Rubeš ml., Pavel Rubeš, Božena Rubešová, Jiří Rulík st., Jiří Rulík ml., Josef Rulík, Pavel Rulík, Jiřina Rulíková, Filip Ruso, Jindřiška Rydlová, Jaroslav Rygr, Rezač, Jaroslav Řezník, Miroslav Řezník, Stanislav Řezník st., Stanislav Řezník ml., Karel Řiha, Martin Řiha I., Martin Řiha II., Patrik Řiha, Alena Řihová (Redlová), Miloslava Řihová, František Sahula, Karel Sahula, Martin Sakař, Ladislav Sapák, Hana Schwarzová, Matěj Sedláček, Ondřej Sedláček, Daniel Seifert, Denis Scheib, Zdeněk Scheib, Nikola Scheibová, Laura Siedomová, Horst Siegl st., Horst Siegl ml., David Skalský, Emil Skuček, Albert Slížek, Václav Smíšek, František Soldát, Ondřej Soukup, Václav Starý, Michal Stauch, Petr Stauch, Jakub Stecker, Oldřich Stibor, Strnad, Stibůrek, Petr Stoklasa, Nicolas Stoužil, Tobiáš Stoužil, Jiří Stoy, Josef Strnad, Milan Studecký, Vladimír Suarez, Michael Suchiňák, Suják, Sulek, Oskar Sušický, Rudolf Sušický, Sviatko, David Svoboda, Dominik Svoboda, Jan Svoboda I., Jan Svoboda II., Jaroslav Svoboda, Karel Svoboda, Miroslav Svoboda, Petr Svoboda, Tomáš Svoboda, Václav Svoboda, Anna Svobodová, Helena Svobodová, J. Šýkora, Jiří Synek, Šafařík, Jaroslav Šafránek, Dominik Šalamoun, Jan Šalamoun, Jaroslav Šaman, Lenka Šamanová, Martin Šamberger, Milada Šebková, Antonín Šedivý st., Antonín Šedivý ml., František Šedivý ml., František Šedivý ml., Jiří Šedivý, Josef Šedivý, Miroslav Šedivý, Radek Šedivý I., Radek Šedivý II., Ivan Šefara, Alfons Šefčík, Jiří Šefčík, Karel Šejna, Jan Šetka, Karel Šilhavý, Jan Šimáček, Václav Šimáček, Jan Šimek, David Šimůnek, Jan Šindelář I., Jan Šindelář II., Josef Šindelář, Matěj Šindelář, Petr Šindelář, Anna Šindelářová, Filip Škarda, Michal Šlachta, Petr Šlachta, Jakub Šlambor, Martin Šmejc, Ondřej Šmejc, Šmid, Jaroslav Socha, Josef Šolek st., Josef Šolek ml., Karel Šolek, Zdeněk Šolek, Maximilián Špaček, Michal Špaček, V. Šťastný, Josef Štěpán, Antonín Štětina, Jindřich Štětina, Karel Štětina, Václav Štulík, J. Štumpa, Kryštof Šubrt, Pavel Šubrt, Jan Šulc, M. Šulc, Šura, Josef Švagr, Václav Švagr nejst., Václav Švagr st., Václav Švagr ml., Václav Švagr nejml., Jiří Švanda, Gabriela Švandová, Švéd, Antonín Švestka, Ladislav Švorc st., Ladislav Švorc ml., Tomáš Švorc, Josef Tatar, Milena Tkáčová (Macků), Josef Tlusz, Ladislav Tománek, Daniel Tomek, Luboš Tomek, Peter Tomčufčík, Petr Tomšů, Tomáš Tomšů, Liam Torrisi, Stefano Torrisi, Trefil, Jindřich Trippé, Adam Trübswasser, Jiří Tuček, Miloslav Tuček, Pavel Tulach, Milan Tůma, Jan Tyč, Mikuláš Urbánek, Jakub Uher, Jiří Uher, Vacek, Antonín Vajnar, Josef Vajnar, Karel Vajnar, Petr Vajnar, Jan Valenta, Lubomír Valenta, Tadeáš Valenta, Jiří Vališ, Rudolf Vališ, Josef Váňa, Zdeněk Váňa, Josef Vančura, Vladimír Vančura, Jan Vaněk, Dominik Vaňko, Matyáš Vaňko, František Vašíček, Antonín Vejvoda, Jaroslav Vejvoda st., Jaroslav Vejvoda ml., Jiří Vejvoda, Josef Vejvoda, Václav Vejvoda, Vlastimil Vejvoda, Josef Velichovský, Martin Venglář, Jaroslav Versínský, Jaroslav Veselý, David Veselý, Jaroslav Větrovec, Zdenka Větrovská, Jan Větrovský, Jaromír Větrovský, Vladimír Větrovský, Zdeněk Větrovský, Martin Vidman, Karel Vitovský, Josef Vladyka, Karel Vladyka, Josef Vlasatý, Lukáš Vodička, Marek Vodička, Petr Vodička, Radek Vodička, Antonín Vodrážka, Jaromír Vodrážka st., Jaromír Vodrážka ml., Oldřich Vodrážka st., Oldřich Vodrážka ml., Pavel Vodrážka st., Pavel Vodrážka ml., Petr Vodrážka st., Petr Vodrážka ml., Karolína Vodrážková, Aleš Vodvárka, Antonín Vodvárka, Eduard Vodvárka st., Eduard Vodvárka ml., František Vodvárka, Ivo Vodvárka, Ladislav Vodvárka, Petr Vodvárka, Zdeněk Vodvárka, Ladislav Vojna, Jonáš Vojta, Radek Vojta, Jiří Vokáč, Petr Vokáč, Antonín Vokurka st., Antonín Vokurka ml., Marek Vokurka, Miroslav Vokurka, Petr Vokurka, Libuše Vokurková, Jiří Volf, Vojtěch Volf, Pavel Vomačka, Petr Vondráček, Jiří Vopršal, Martin Voráček, Zdeněk Voráček, Miroslav Vorlíček, Jiří Vorlíček st., Jiří Vorlíček ml., Jiří Voříšek, Lubomír Vosátko, J. Vošmik, Jiří Vránek, Petr Vránek, Michael Vrba, Karel Vyhnaš st., Karel Vyhnaš ml., Vykoukal, Walter, Šimon Weiss, J. Winkler, Matthew Winters, Miloslav Witberger, Miroslav Wünsch, Oliver Zacha, Zbyněk Zacha, Zdeněk Záleský, Josef Zákostelecký, Jaroslav Zbíral, Jakub Zlma, Jaroslav Zima, Jiří Zima, Josef Zima, Karel Zima st., Karel Zima ml., L. Zima, Václav Zima st., Václav Zima ml., Rudolf Zima, Marie Zimová, Miloslava Zimová, Martin Žítek, Štěpán Žítek, Jan Zvoníček, Filip Žáček, Josef Žák, František Žák, Karel Žák nejst., Karel Žák st., Karel Žák nejml., Michal Žák, Miloslav Žák, Václav Žák, Květoslava Žáková, J. Žalud, Jana Židlická, Petr Židlický, František Žilka, Martin Žižka, Antonín Žufniček

Všechno si musíme udělat sami, říká předseda

Za sto let existence klubu je v jeho čele Jiří Pavlíček jako předseda 14 let, to je nejvíc ze všech šéfů klubu v historii.

Jaký z toho máš pocit?

Tolik? To to letí. Jsem přesvědčen, že se nám, a to myslím všem členům Sokola, podařilo za tu dobu ujít fakt dlouhou štreku. S A-týmem postoupit do vysněné 1.A třídy, přitáhnout k fotbalu spoustu dětí, dnes již dospělých, uspořádat neskutečné akce typu „Oslav 90 let fotbalu v Lipencích“ či v 2010 navazující „Ciao Italia“ a „Fotbalovou parádu“ v 2011 nebo „Fotbalové narozeniny“ v roce 2013, to jsou krásné vzpomínky.

Předseda klubu Jiří Pavlíček

Foto: Jaroslav Kábele

A hlavně se nám podařilo udržet po celou dobu plný provoz klubu bez větších výkyvů. Bohužel nás za ta léta řada skvělých lidí spojených s naší historií opustila, čest jejich památce, či se nám nepodařilo sehnat tolik peněz, abychom mohli vybudovat odpovídající zázemí. Také mám stále silnější pocit, že 14 let je taková doba, kdy přichází čas pro mladší a měl by to převzít někdo s novými vizemi a energií.

V historickém srovnání jsou poslední roky klubu velmi úspěšné. Přesto: byly někdy chvíle, kdy jsi toho měl plné zuby a chtěl se na to vykašlat?

Hypoteční banka

ZKRAĚTE SI CESTU DOMŮ

Pokaždé, když dostaneme zbytečný gól, zbytečně prohrajeme, někdo se nechá zbytečně vyloučit... Zde to ale vždy rychle pomine a těším se na další zápas a věřím, že uspějeme.

S čím se vyrovnávám hůře, je nezájem hráčů, kteří na pozvánku na zápas ani neodpoví a prostě v tom nechají vykoupat své zodpovědnější kamarády. Trápí mě i neochota obětovat jednou za rok pár hodin ze svého času a přiložit ruku k dílu. Na brigádu vždy přijde 5-6 členů výboru a další 2-3 členové, a to se toho opravdu moc udělat nedá. Abychom si mohli zahrát oblíbený fotbálek, pak musíme mít odpovídající hrací plochu a zázemí - a to prostě něco stojí. Jsme nevýdělečná organizace žijící z příspěvků, sponzorů a darů a na vše prostě peníze nemáme. Vše, co si uděláme sami, se počítá.

Co ti ještě schází ke spokojenosti? Dočkáme se společně s fanoušky nové budovy s šatnami, bytem správce a restaurací?

Samozřejmě krásné góly, častější vítězství našich týmů, více fanoušků, nových dětí, voda ve studni či reprezentativní budova, která, jak stále věřím, někdy bude. Zde jde ale bohužel o investici nad možnosti našeho klubu i Městské části. Takže pokud by se závažně neobjevil investor, který by budovu postavil a pak ji dlouhodobě provozoval, tak jedinou cestou je dotace z Prahy za participace Městské části. Dotace sledujeme, jednáme, ale žádný posun nyní bohužel není. Co se snad ale povede rychle, je studna. Prostředky máme v rozpočtu obce vyčleněny (děkujeme!) a snad při naší 100leté oslavě bude zelený trávník.

Co bys dodal na závěr?

Nakonec bych přidal jeden silný zážitek. Bylo to uprostřed sezóny na valné hromadě v listopadu 2013, kdy nám rezignoval trenér áčka a vypadalo to na sestup. Zde se přihlásil v diskusi Jirka Pospíšil, který již bohužel dnes není mezi námi, a řekl, že to nevidí tak negativně, že máme velkou šanci se zachránit a že by do toho šel. Na jaře pak udělal trenérskou dvojici s kamarádem Vaškem Tichým, našli hráčům ty správné posty, udělali novou taktiku, vlili novou energii a již jsme tabulkou stoupali vzhůru. Jirko, děkuji a posílám ti tam nahoru vzpomínku. Chybíš nám!

Anketa
Na jaký zážitek spojený s lipeneckým fotbalem nikdy nezapomenete?

Antonín Kríž (1957, bývalý hráč, nyní sekretář)

Za 55 let, kdy od záčků dodnes působím ve fotbale v Lipencích, jsem zažil spoustu fotbalových i nefotbalových zážitků a příběhů. Jedním z nich je „chytrý klandr“. Ten vytváří skvělou atmosféru při zápasech áčka. U nás chodí na fotbal hodně lidí, kteří fandí a umí ocenit úspěch i hru našich kluků a rádně zdeptat i hostujícího brankáře. Bohužel někdy i nadávají. Do Lipenců se moc neteší soupeři, ani někteří rozhodčí. A to právě kvůli „chytrému klandru“. Stalo se, že jeden mladý rozhodčí nezvládl tlak fanoušků nervově a při odchodu ze hřiště se mi rozplakal na rameni. Jiný rozhodčí si zase atmosféru chválil a říkal „Tady je to opravdu jako na fotbale, a ne v kostele. Sem jezdím rád“.

Ivan Hašek (1987, hrající trenér áčka)

Určitě by se dalo říct, že postup do 1.A třídy byl velkou událostí, nicméně pro mě je nejradostnější to, když se můžeme o víkend sejit, zahrát si fotbal a po zápase si jít sednout na jedno...

Pavel Hájek (1969, bývalý hráč, správce areálu)

Největší událostí pro mě je, že se mi tu narodil syn – budoucí fotbalista Sebík.

Jiří Pavlíček (1968, předseda klubu)

V mém případě nemohu odpovědět jednou událostí. Obrovskou radost mi posledních 14 let dělá, že se nám v dnešní době, kdy v okolí řada klubů skomírá či zaniká, a která prostě amatérskému fotbalu nepřeje, daří udržet partu lidí, které práce v klubu baví a chodí sem rádi. Jen díky nim můžeme slavít 100leté výročí a být pyšní, co vše se nám v areálu podařilo vybudovat a hlavně, že to tady stále žije a věřím, že zít bude i další fotbalové sezóny!

Jan Kerbach (1966, bývalý brankář, nyní manažer áčka)

Hroznou radost jsem měl před 10 lety, kdy se nám podařilo po dlouhých letech se konečně zase vyhrabat z 2. třídy. Po posledním zápase doma jsem skočil na Tondu Kříže a řval na něj, „Tony, my jsme to, ty..... (nepublikovatelné), dokázali!!! I když pak přišel i postup do A třídy, na tohle nikdy nezapomenu. Děkuji také fotbalovému pánubohu, že jsem si mohl zahrát na jednom hřišti se synátorem v lipeneckých barvách.“

Jaroslav Malý (1934, bývalý hráč áčka)

Rád vzpomínám na šedesátá léta. To se nám dařilo jako týmu i mně osobně. Dostal jsem se do výběru župy a hráli jsme v Brně i Bratislavě proti tamním klubům, dokonce i proti Maďarům, kteří tehdy byli ve výborné formě.

100 let fotbalu, to jsou tisíce nadšených kluků a chlapů

Jedna z nejstarších dochovaných fotografií z 20. let 20. stol.

Foto: archiv

Stoletá historie Sokola Lipence se začala psát v hostinci U Lišků. Zde byly jednoho večera roku 1919 položeny základy Sportovního klubu Lipany. Žádné dotace, žádné sponzorské dary – fotbalisté museli ihned a na dřevo zaplatit příspěvky. Movitější členové poskytli klubu půjčky. Manželky a maminky ušily bílé dresy s červenými límcí a rukávky. Nakoupilo se pár míčů a dalších nezbytných potřeb.

Scházela ovšem zásadní věc – hřiště. O jeho vybudování si mohli zakladatelé fotbalového klubu nechat jen zdát. Proto se hrálo tam, kde to místní sedláci dovolili. V týdnu posekali obilí, v sobotu se postavily branky a v neděli se hrálo. „Chytrý klandr“, jak dnes říkáme fanouškovské základně za dolní brankou, se proto v sezoně vyskytoval i na pěti nebo dokonce i sedmi různých místech. „Dalším problémem bylo, že nebylo v čem hrát – nebyly kopačky“, vzpomínal jeden ze zakládajících členů SK Lipany.

Jelikož v Lipencích a Lipanech kluci fotbal milovali i bez toho, aby měli oficiální klub, hrály se zápasy s Radotínem, Modřany nebo Zbraslaví i v letech 1914-1919. Možná i před tím, o tom však v naší fotbalové kronice záznaky bohužel nenajdeme.

První oficiální zápas na právě pokoseném poli se hrál s družstvem ABC Braník v roce 1919. Výsledek: SK Lipany – ABC Braník 13:0!!!

S AFK Vršovice (dnešní Bohemians) jsme sice o pár let později prohráli v jejich „Dolíčku“ 12:0. Pro naše špilmachry to ale byla velice cenná zkušenost, vždyť si zahráli i proti tehdejšímu reprezentantům Československa – Bejblem, Tyrpeklem, Hochmanem. Za nás hrál Vratislav Liška, který později přešel k pomalejšímu sportu – chůzi, a v ní se stal dokonce mistrem republiky.

Důležité milníky:

1919 Založení SK Lipany
1924 Krach SK Lipany, založen Lipanský SK
1927 Získání hřiště Na průhonu (dnes tzv. staré hřiště)
1936 Založení zákovského družstva, prvním trenérem Václav Zima st.
1946 Stavba kabin na starém hřišti
1948 Lipanský SK se slučuje se Sokol Lipany (cvičenci)
1953 Sokol Lipany se přejmenovává na Sokol Lipence podobně jako celá obec

1958 Začátek prací na novém hřišti
1962 První zápas na novém hřišti
1964 Dokončení budovy na novém hřišti
1965 Postup do I.A třídy
1967 První mezinárodní utkání v Lipencích – dorost proti Neumünsteru z NSR a dospělí proti Motoru Dráždany z NDR
1970 Ženský fotbal
1976 Končí tým dospělých
1978 Tým dospělých obnoven
1991 Postup do I.B třídy, po roce sestup

1998 Postup do I.B třídy, po třech letech sestup
2004 Vznik internetových stránek www.sokollipence.cz
2005 Dokončení malého hřiště na minifotbal
2009 Postup do I.B třídy, zároveň postup B týmu do II. třídy
2011 Vznik C týmu – třetího týmu dospělých
2013 Postup do I.A třídy
2014 Vybudování umělého zavlažování
2017 Dokončení víceúčelového hřiště
2019 Oslava 100 let fotbalu

Navzdory velkému zájmu o fotbal, a i velice pěkným výsledkům, musel klub v roce 1924 v podstatě vyhlásit bankrot. „Finanční situace je neutěšená a v důsledku toho ochabla i činnost sportovní“, uvádí se v kronice mužstva. SK Lipany byly smazány z oficiálních tabulek, a místo nich byl založen Lipanský sportovní klub.

Sjednocení pod Sokol

Od roku 1927 už naši předchůdci měli hřiště - na místě současného „starého“ hřiště, kde trénují hasiči a jejich omladina.

V roce 1932 se Lipanský SK poprvé zúčastnil mistrovství země, a to v tehdejší 5. třídě „Středočeské župy fotbalové“ (SŽF). A pak už tehdejší Lipaňáci jen vyhrávali: Z páté třídy postoupili do čtvrté, pak do třetí, v roce 1935 už nastupovali ve druhé třídě SŽF.

Přišla okupace, pak válečná léta 1939–1945. Na fotbal nebylo moc pomýšlení a hlavně peníze. Lipanský SK byl po 2. světové válce finančně na mizině. Členové klubu mu proto poskytovali půjčky, a to i ve výši 1000 korun.

V té době začaly snahy o sjednocení jednotlivých tělovýchovných organizací do nějaké jednotné – po vzoru tehdejší Národní fronty. Lipanským fotbalistům to moc pod vodu nešlo. Po příchodu komunistů k moci, už sjednocení zabrzdit nešlo. LSK se sloučil se Sokolem a stal se jeho oddílem kopané.

Galerie předsedů

1919 Václav Rubeš
1924 Václav Zima st.
1930 Josef Čibera
1932 Bohuslav Bláha
1934 Karel Houdek
1935 Václav Zima st.
1936 Antonín Houdek
1938 Antonín Šedivý st.
1939 Antonín Štětina
1940 Bohuslav Bláha
1941 Alois Holub
1942 František Vašíček
1943 Antonín Šedivý st.
1944 Vlastimil Houdek
1948 Josef Čibera
1951 Vlastimil Houdek
1953 Václav Provazník
1954 Jaroslav Hladík
1955 Václav Provazník
1955 Antonín Dufek
1956 Antonín Vajnar
1957 Václav Provazník
1958 Antonín Vajnar
1959 Miroslav Kamarád
1960 Jaroslav Hladík
1961 Antonín Vokurka
1962 Jaroslav Hladík
1967 Stanislav Dvořák
1974 Slavomír Bednář
1986 Michal Hájek
1995 Jaroslav Macků
2002 Pavel Rubeš
2005 Jiří Pavlíček

Dalším mezníkem byl rok 1953. Celá obec přejala název jedné z částí (byly tu Lipence a Lipany) a aby se název nepletl s Lipany na druhém konci Prahy, oficiálně jsme se začali jmenovat Lipence. Stejně tak i fotbalový klub změnil název na Sokol Lipence.

Zlatá šedesátá léta

Fotbalisté nadále pokračovali v úspěšném tažení a postup do I. třídy v roce 1959 tehdy klukům proklouzl mezi nohama opravdu velice nešťastně – o setrvání v nižší soutěži rozhodl pouze horší poměr branek. Třetí místo však bylo pro naše hráče velkým úspěchem. Vděčit za něj mohli i novému trenérovi, který k mužstvu v roce 1958 nastoupil – byl jím bývalý hráč Slavie Praha a trenér Čechie Karlín a Stanislav Jelínek. Zavedl

tvrdý režim a pořádné tréninky. „Ten nám dával“, vzpomíná dnes nejstarší člen klubu Karel Říha. „Ale my jsme to brali, protože jsme to potřebovali jako sůl“, přiznává.

A hlavně to pomáhalo. Tým nastartoval éru, která vyvrcholila v roce 1965 postupem do I.A třídy.

Ale to už se hrálo na novém hřišti. Svěpomocí ho tehdejší hráči a další nadšenci vybudovali v roce 1962 na místě, kde hrajeme zápasy dodnes. Dokončeno bylo v roce 1964. To, že je z kopce, má svůj původ v nedostatku těžké mechanizace. „Srovnávali jsme to travertami, které tahali koně“, vyprávěl před lety jeden z bývalých sedláků Václav Šimáček. Když jsme výškový rozdíl v novém století měřili, zjistili jsme, že mezi pravým horním a levým dolním rohem je 1,9 metru.

Dolů a zase nahoru

V I.A třídě jsme se udrželi až do sezóny 1968-69, kdy jsme opět sestoupili do 1. B třídy. To už skončila výrazná osobnost 60. let Vlastimil Hvězda, který v 50. letech chytal II. ligu za Radotín a po návratu byl jedním z hybatelů úspěšné éry.

Úspěchy mužů přilákaly i dívky. V roce 1970 založili Břetislav Hošák a Erhard Jackl družstvo žen a dvě sezóny tak v Lipencích hrála i dívčí jedenáctka.

Postupně však zájem o fotbal upadal. Sokol klesl do druhé třídy a po celá sedmdesátá léta se utápěl v krizi. V roce 1976 – paradoxně v roce, kdy se Československo stalo v Bělehradě mistrem Evropy - tým dospělých dokonce na dva roky zanikl.

Teprve v osmdesátých letech se začalo blýskat na lepší časy, kádr mužstva se stabilizoval. Na přelomu 80. a 90. let měl oddíl v mistrovských soutěžích dokonce už čtyři zástupce: „áčko“ a „béčko“ dospělých, dorostence a žáky.

V roce 1991 tým dokonce postoupil do I.B třídy, ale vydržel v ní jen rok. Znovu se to povedlo v roce 1998, áčko pod vedením Václava Cipry tam hrálo tři sezóny.

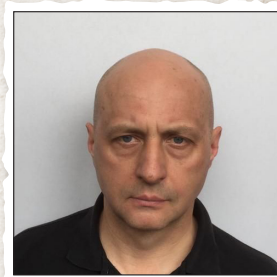
Osm let se pak tým třepal jen ve II. třídě, béčko ve třetí. Až přišel památný rok 2009, kdy jsme slavili devadesátiny. Poprvé v historii postoupily oba týmy najednou. Áčko do I. B třídy, béčko do II. třídy. A v roce 2013 nastala ještě větší sláva. Tým pod vedením trenéra Luboše Petreje po 48 letech postoupil do I. A třídy. A vydržel v ní šest let.

(ajk, jkl)

Jaroslav Macků (1953, bývalý hráč a předseda klubu a trenér mládeže)

Asi nejradši vzpomínám na dobu, kdy jsem s Pavlem Lepšíkem vedl žáky a jezdili jsme s nimi na soustředění na Šumavu. Bud' s hasiči jejich avíi nebo vlakem. Petr Pokorný jel autem a pak nám dělal zásobovacího agenta a holky Zdena Lepšíková a moje Milča dělaly snídani. A v okolí jsme hráli přáteláky, například ve Volarech, v Husinci nebo Lenoře. Když jsme přišli na hřiště do Lenory, bylo po dešti, Jirka „Háza“ Havlíček kouknul do brankoviště a v těch asi dvanácti letech povidá: „Máco, v tom blátě ti chytat nebudu!“ Ale nakonec chytal.

Květoslav Ovesný (1962, bývalý hráč, sponzor)

V Lipencích jsem si to zamiloval. I když to mám z domova v Dejvicích tam a zpět 50 kilometrů, vždycky se těším na fotbal a dobrou ladi.

Martin Říha (1975, trenér mládeže, člen výboru)

Jako trenér jsem byl překvapený, že děti měly jeden čas období, když cokoliv někdo zkazil nebo provedl, tak řekl: „To bylo omylem.“ A při tréninku se kluci pohádali a jeden běžel za druhým přes půl hřiště a vši silou toho druhého nakopl do zadnice. Na moji otázku proč následovala odpověď: „Já ho kopl omylem.“ Tak si to půl kolečko dál ještě jednou...

Áčko v roce 2013, kdy postoupilo do I. A třídy. Nahoře zleva Karel Vladyka, Dominik Šalamoun, Luboš Petreje, Antonín Kříž, Jaroslav Kábele, Jiří Antoš, David Šimůnek, Zdeněk Scheib, uprostřed Pavel Kosík, Jiří Pavlíček, Tomáš Melich, Tomáš Císařovský, Marek Vokurka, Tomáš Poul, Robin Poul, Jiří Chroustovský, Martin Rak, Jan Kerbach, dole Jan Týč, Radek Šedivý, Miloslav Witberger, Martin Barva, Vladimír Halgaš, Jan Cikrt, Petr Macků, Petr Stauch a Ivan Hašek

Foto: Zdeněk Sluka

S08/01

S08/03

S08/02

S08/05

S08/04

S08/06

S09/01

S09/02

S09/03

S09/04

S09/05

S09/06

Bohumil Červený (1945, bývalý hráč a trenér áčka)
Zažil jsem toho tady spoustu a mám to tady moc rád. Ale největším zážitkem pro mě v současné době je, když můžu ve svém věku ve zdraví přijít na hřiště, koukat se na fotbal a dát si se svými kamarády, se kterými jsem hrál nebo je trénoval, pivo a pokecat s nimi.

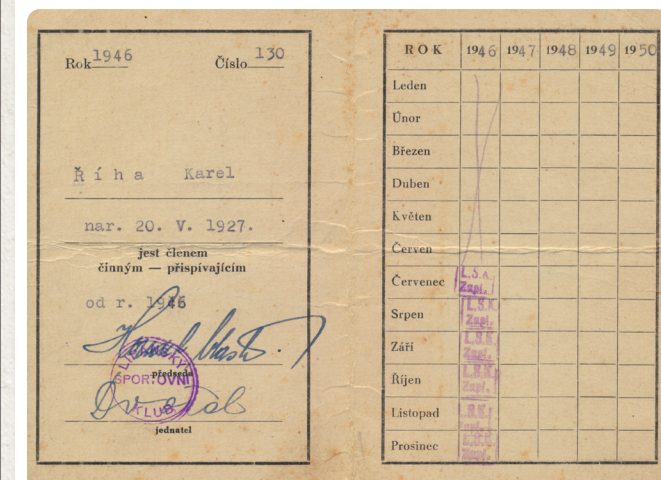
Dominik Šalamoun (1993, hráč áčka)
Jednou jsme v dorostu hráli doma proti Modřanům a celý zápas jsme byli lepší, ovšem zhruba čtvrt hodinu před koncem jsme dostali gól. Byli jsme hodně naštvaní. Šli jsme rozehrát na půli a Jirka „Jilji“ Antoš hned po prvním doteku nakopl míč vysoko směrem k soupeřově brance. V tu chvíli jsem si řekl, co dělá, sakra, ale po pár vteřinách skončil míč v soupeřově pravém horním rohu, nikdo tomu nemohl uvěřit! No a asi dvě minuty před koncem jsem nahrál Jiljimu do lajny, ten odcentroval a Karel Vladyka rybičkou rozhodnul. Neskutecná euforie!

Luboš Císař (1960, bývalý brankář)
Já nejradši vzpomínám na tu partu, co jsme měli. Drželi jsme při sobě, bojovali jsme, hecovali jsme se, tvrdě jsme trénovali pod koučem Tondou „Bakerem“ Houdkem. Co on řekl, to platilo a nikdo neřekl ani slovo. Jeho odchodem jsme přišli o velkého tahouna lipeneckého fotbalu.

Když byl jeden míč pro všechna mužstva

Nejstarším žijícím fotbalistou TJ Sokol Lipence je 92letý **Karel Říha**. První góly za Lipence tak střílel v žácích už před druhou světovou válkou

10/01

Jak na své začátky dobu vzpomínáte?

To už je dávno... Ale jak jsem mohl, tak jsem byl na hřišti. To nebylo jako dneska. Měli jsme jednu merunu pro všechna mužstva. Byla klasická, se šněrováním. Pro nás malé kluky byla těžká, ale co se dalo dělat. Taky kopačky nebyly. Ty jsme měli až pak v rezervě, kde kopali starší hráči a my mladší. Ale zase o ně byla nouze. Přinesli jsme si je na zápas, ale po něm jsme je odevzdali, protože po nás hrálo áčko a půjčovalo si je.

To bylo ještě na starém hřišti?

Ano. Svlékali jsme se v bývalé hospodě U Malých (ulice Josefa Houdka 58). Tam měli na dvoře takový domeček, v podstatě holý, měli jsme k dispozici jen hřebík ve stěně a nic. Odtud jsme chodili 500 metrů Roklema (dnešní ulice V Roklích) na staré hřiště.

Jaké bylo? Pro nás, kdo ho už nepamatují v provozu, vypadá menší než obvyklá plocha.

Bylo menší a to nám vyhovovalo. Vždycky jsme soupeře zmáčkli a nenechali ho vydechnout. Samozřejmě to nebyl žádný pažit. Byly tam drny, před brankami vyšlapaná místa. Chodili jsme na brigády a ty drny jsme museli rozkopávat. Každý musel nakopat dvě kolečka drnů, jinak nám správce nepůjčil merunu. A seka-lo se samozřejmě kosou, žádné sekačky tehdy nebyly.

A pak jste si postavili hřiště nové? (otevřeno bylo v roce 1962 – pozn. red.)

Jasný. To se dělalo brigádnicky. Ještě jsme si museli vždycky s sebou přinést každý deset korun a předseda nám za to koupil dva buřty a pivo, abychom nemuseli domů na oběd. A když se kopala studna, slíbil nám flašku rumu, až se přijde na vodu. Tak se spěchalo - a možná i proto je ta studna křivá.

Co na fotbal říkali rodiče? Přece jste měli spoustu práce – v lakýrnictví i kolem domu.

Táta mě honil do práce jako ďas. Jednou jsme na Kazíně asi do jedné natírali chaty, ale já musel od tří stihnout zápas ve Vraném. Tak jsme dělali asi do jedné, pak jsem vzal kolo, rychle domů na oběd a pak jsem pádil taky na kole do Vraného.

Jezdili jste na venkovní zápasy na kole?

Taky. Ale třeba taky nákladákem. Na korbu jsme si postavili jednoduché lavice, sedli jsme si tam a jezdili jsme třeba i s fanoušky.

Na jaké období nejraději vzpomínáte? Když tady trénoval Standa Jelínek, bývalý hráč Slavie a Čechie Karlín. Měl chatu na Kazíně a nám se ho podařilo přemluvit, aby dělal hrajícího trenéra. Šlapal po nás, ale nás to bavilo. Ten položil základy týmu, který pak postoupil do I.B a pak i do I.A třídy.

(jkl)

10/2

Vydělávali jsme i na cestách ven

Druhým nejstarším žijícím členem lipeneckého fotbalu je bývalý hospodář **Jiří Fišer**, který v srpnu oslaví 92. narozeniny. Dlouhá léta se staral hlavně o to, aby Sokol Lipence měl dostatek peněz.

11/1

A také byl vyslancem klubu v řídících orgánech v Praze. „Protože jsem pracoval v centru. Ostatní dělali v Radotíně, na Zbraslavi nebo v Modřanech, tak to na mě hodili,“ říká Jiří Fišer s úsměvem. „Chodil jsem na losování, na školení, na valné hromady, hlásil jsem výsledky. To nebylo jako teď na počítači.“

Vy jste fotbal nehrál, ale byl jste jen funkcionářem?

Pocházím z Vonoklas a už tam jsem dělal funkcionáře. Když jsem se sem v padesátém roce přišel, hned mě fotbalisti čapli a udělali ze mě taky bafuňáře. Moje místo bylo při fotbale v budce u vchodu. Vybíral jsem vstupné a nikdo mi nepronikl bez placení. Tu budku nám dal starý pan Te-taur z Kazína, který ji měl původně na vybírání mýtného u lávky do Mokropes.

Chodilo na fotbal hodně lidí?

Dost. Peníze ze vstupného byly důležitou částí našich příjmů. Dokonce jsme vydělávali i při cestách na cizí hřiště. Já jsem vždycky objednal autobus a fanoušci jeli

s námi. Každý dal deset korun, zaplatili jsme nájem autobusu a ještě nám zbylo. Autobusy jezdily plné, lidi i stáli. Fotbalisti ne, ti seděli, aby se neunavili, ale já jsem často stál. Hodně s námi jezdily i ženy a dívky. Televize nebyla, tak se jezdilo na fotbal.

A kde jste ještě získávali peníze? Byli nějakí sponzoři?

Ale vůbec ne. Vybírali jsme p ř í s p ě v k y a hodně jsme si vydělávali pořádáním zábav v hospodě U Malých. Ti nám hodně vycházeli vstříc. Návštěvnost zábav byla vysoká.

Vždycky jsem sebral peníze a upaloval s nimi domů, abych o ně na zábavě nepřišel.

A příspěvky jste vybírali snadno? Byli tehdy členové uvědomělejší?

Jak kdo. Z pár lidí jsme to taky tahali měsíce.

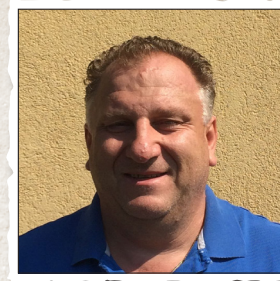
Stačilo to na provoz klubu?

Nebyla to žádná sláva, ale stačilo. Měli jsme vždycky dvě pokladní knihy. Jednu oficiální pro kontroly, jednu pro sebe, kam jsme zaznamenávali i ty příjmy navíc ze zábav. Měl jsem v tom vždycky pořádek. Má dáti - dal, to bylo moje. A u kontrol to prošlo.

(jkl)

11/2

Petr Novák (1972, bývalý hráč áčka)

Tentokrát se vracím do mých úplných začátků v Lipencích. V 19 letech jsem přestoupil z Tatry Smíchov do Lipenců, po každém zápase jsem samozřejmě chodil s klukama do hospody, ale pil jsem jen limonádu. To trvalo až do posledního zápasu v sezóně, který byl jak jinak než vítězný. A po něm jsem podlehl nátlaku Nelidy a Knedlíka a dal si pivo! U jednoho rozhodně nezůstalo a od té doby piju limonádu už jen před zápasem.

František Moidl (1980, trenér přípravky)

Můj příběh začal před 16 lety, kdy jsem poprvé přišel na fotbal na hřiště v Lipencích. Fandění domácích fanoušků mě tak zaujalo, že chodím fandit doteď. Myslím, že Chytrý klandr jen tak nikdo nemá. Už se mi několikrát stalo, že když jsem zmínil, že trénuju mladší přípravku v TJ Sokol Lipence, tak se spouště lidí vybaví diváci u Chytrého klandru. To snad mluví za vše.

Tomáš Poul (1987, brankář)

Hráli jsme v Modřanech ještě za dorost, byl to herně vyrovnaný zápas, v němž padly tři góly a všechny dal Ráda Šedivý. Když jsme přijeli ze zápasu zpátky do Lipenců a lidi se nás ptali, jak jsme hráli, odpovídali jsme, že Ráda dal hat-trick. Někdo další povídal: „Hezky, to jste jim museli dát pěkně na prdel, kolik to bylo?“ - 2:1 jsme prohráli.

Vlastimil Procházka (1969, hospodář klubu)

Nejradši vzpomínám na zápas staré gardy, o kterém se dočteme na našich internetových stránkách: Vlasta Procházka na vlastní polovině odzbrojil útočníka hostí a vydal se do útoku. Když stylem buldozer doběhl před velké vápno, narazil si s Pavlem Hájkem a v pádu kolem brankáře dal svůj první gól po více než deseti letech, kdy hrál naposledy za běčko. Záložník Staré Huti se chytl za hlavu a plačtivě poznamenal: „To je hrozný, třístakolový nám dá gól!“

Michal Hájek (1942, bývalý hráč, později předseda klubu)

Rád vzpomínám na zájezd do Drážďan v roce 1967. Přijeli jsme tam jak nazdárci a čekali nás tým s vybavením a zájemem na úrovni Viktorie Žižkov v dobách slávy. Pěkný stadionek s tribunami, heboučkový pažit. Když jsme se druhý den probudili po úvodním večírku na uvítanou, který pro nás hostitelé připravili, chtěli jsme si jít ten krásný trávník vyzkoušet. Ale protože jsme se báli, že ho domácím zničíme, sundali jsme si boty a kopali jsme si bosí.

Pavel Šubrt (1966, bývalý hráč, nyní šéf kontrolní komise a trenér mládeže)

Pro mě byl nejhezčí zážitek, když můj syn nastoupil v osmi letech k prvnímu opravdovému derby proti Zbraslavi a nasázel ji osm fíků.

Deset let staré vzpomínky, které zabolí

Jsou chvíle, kdy i fotografie z velkých a povedených oslav vzbuzují zármutek. Když porovnáme fotografie z oslav 90. výročí založení klubu s dnešní situací, míří už některé naše vzpomínky do nebe.

12/1

Když jsme předávali ocenění nejstarším členům v roce 2009, přišlo jich pro ozdobnou plaketu devět. Šest z nich už není mezi námi. Tři zbývající se těší relativně dobrému zdraví a v tomto magazínu si se dvěma z nich můžete přečíst rozhovor. Karel Říha je dnes nejstarším členem, brzy mu bude 92 let. Povídali jsme si s ním o jeho začátcích, o starém hřišti i o výstavbě nového. Jiří Fišer je jen o pár měsíců mladší a byl strážcem pokladny a také jakousi spojkou s fotbalovými orgány v Praze. Posledním žijícím z této party je František Šedivý, který dodnes chodí na hřiště sledovat svého vnuka Radka, jak kope za áčko.

Bohužel se už na fotbale nepotkáme s Jaroslavem Kesslerem, Eduardem Vodvárkou, Vladimírem Číberou, Josefem Markem, Jiřím Golovachem a Bohuslavem Havlem.

Další oceněnou par-

tou byli borci ze šedesátých let, které pro lipenecký fotbal znamenaly první vzednutí a (lokální) slávu. I z těchto patnácti už nás skoro polovina opustila.

Byli to Vlastimil Hvězda, Erhard Jackl, Jaromír Štětina, Zdeněk Větrovský, Petr Svoboda, Jiří Havlíček a Otto Košar. Zemřel také František Cmíral, který na oslavy 90 let před deseti roky nedorazil.

Naopak tři borci jsou na hřišti na fotbale každou chvíli: Bohumil Červený, Michal Hájek a Bohumil Procházka. Tři další můžete občas potkat v Lipencích, protože tu bydlí: Miroslav Vokurka, Jaromír Větrovský, Jaroslav Malý. Jen občas sem zavítají

Václav Provazník a Jiří Novotný. Rádi jsme před časem po dlouhých letech přivítali Ferdinanda Pecuse.

Každopádně přejeme všem zasloužilým členům pevné zdraví a mnoho radosti z fotbalových úspěchů. A těšíme se na setkání nejen na oslavách 100 let fotbalu v Lipencích!

(jkl)

12/2

Proč je Sokol Sokolem, když už členové necvičí

13/1

Když se řekne Sokol, většinu lidí napadne Miroslav Tyrš a tělocvičný spolek, který s Jindřichem Fügnerem založili v roce 1862. Jakou spojitost tedy má nynější fotbalový klub v Lipencích a dřívější tělocvičný spolek v tehdejších Lipanech a Lipencích?

Na počátku to byly dva spolky, i když mnozí mladí

lidé byli

13/2

propojeny. Například Dvořákov, Fišerovi, Šimáčkovi nebo Hrubých. Vyhlášený krejčí Ladislav Hrubý byl dokonce náčelníkem Sokolů a šil pro členy spolku kroje. Jeden z nich dodnes uchovává jeho dcera Květoslava Bláhová. „Je to hezká památka na tatku, velká vzácnost,“ řekla. Kroj je kompletní včetně čepice, košile a holínek a dnes se do něj příležitostně obléká vnuk paní Bláhové a pravnuček pana Hrubého Honzík Bláha (viz foto).

Po II. světové válce však vznikl velký tlak na spojení veškerých tělocvičných a tělovýchovných organizací. V září 1945 vydal Ústřední národní tělovýchovný výbor výzvu ke sjednocení všech tělovýchovných a sportovních organizací do „Tělovýchovného svazu Sokol“. Proti tomuto sjednocení se razantně postavily Orel, Československý fotbalový svaz, mírněji pak Československá obec sokolská, Svaz dělnických tělocvičných jednot. Po únoru 1948 a komunistickém převratu však vzaly věci rychlý spád. Už 27. února 1948 předsednictvo tzv. „Ústředního akčního výboru Národní fronty“ rozhodlo, že jedinou tělovýchovnou organizací bude Sokol. A fotbalový Lipanský sportovní klub se stal oddílem kopané Sokolu Lipany, od roku 1953 pak po změně názvu obce Sokolem Lipence. V roce 1956 byl Sokol jako tělocvičný spolek

zakázán a zůstal jen fotbal.

Po sametové revoluci vedení klubu uvažovalo o tom, že by se názvu Sokol vzdalo a vrátilo se k prostému SK. Členové na valné hromadě však rozhodli, že název tělocvičného spolku už je v Lipencích tak zakořeněný, že nemá cenu ho měnit.

(jkl)

13/3

13/4

Povedlo se to? Povedlo! Lipenecké hřiště přivítalo slavné osobnosti už čtyřikrát

14/1

14/2

Jestliže byly Lipence v posledních deseti letech pro okolí něčím nepřehlédnutelné, pak to byly čtyři velké fotbalově-společenské akce. Začalo to celkem nenápadně v roce 2009, kdy klub slavil 90. výročí založení. Ve výboru jsme plánovali, že bychom pozvali Amforu nebo jiný tým celebrity, který by přitáhl pár desítek lidí a utkal by se v rámci oslav s lipeneckým áčkem.

Když jsme to náhodou zmínili před zkušeným organizátorem Jirkou Vopršalem, který má podobných akcí za sebou stovky, dostalo to úplně jiný náboj. Jirka se do toho zakousl a natloukl nám do hlav myšlenku, že nestačí jeden obyčejný pouťák, ale že to musí být zábavné od-

po-
le-

14/4

dne pro celou rodinu. Napsal scénář, žhvil telefony a na lipenecký trávník sezval slavné fotbalisty, hokejisty, zpěváky či herce, že by jim nepohrdla žádná show na Nově. Do toho umně narouboval představení všech organizací a spolků v obci, slavnostní nástupy, udílení ocenění, tombolu a závěrečnou videodiskotéku.

Diváci se táhli zdaleka, nakonec jich bylo kolem dvou tisíc, zatímco vstupenky – stripů na ruku – bylo při-

14/3

Ciao Italia 2010

O rok později připravil Jirka Vopršal připomnutí úspěchu československých reprezentantů

14/5

chystáno jen 1500. V závěru už pokladní jen razítkovali na ruce. Zkrátka úspěch jako blázen a naše oblíbené heslo bylo: „Povedlo se to? Povedlo!“ a následovalo plácnutí.

na mistrovství světa 1990, kdy tým v čele s kapitánem, dnes lipeneckým občanem (tehdy před 29 lety ještě ne) Ivanem Haškem dokráčel až do čtvrtfinále.

15/2

Z 22členného kádru z Itálie se sjelo 16 (!) internacionálů, dokonce i Slováci Ján Kocián, Lubomír Moravčík a Peter Fieber nebo Miroslav Kadlec až z Uherského Hradiště. Bylo to jejich vůbec první setkání od památného šampionátu a natáčela ho Česká televize a pak pus-

tila ze záznamu.

Fotbalová paráda 2011

Další rok postavil hlavní organizátor setkání na turnaji Sigi Teamu, Háša Teamu a Amfory. Třešničkou na dortu byla účast herečky Jiřiny Bohdalové, která právě slavila osmdesátiny. Akce měla opět megaúspěch a přilákala téměř patnáct stovek lidí.

Fotbalové narozeniny 2013

Po roční pauze způsobené i konáním mistrovství Evropy ve fotbale v Polsku a na Ukrajině a nedostatkem vhodných termínů přišel v roce 2013 organizační mág Vopršal s dalším nápadem: slavní fotbalisté tu oslaví kulaté narozeniny. Ivan Hašek padesátiny, Vláda Šmicer, Jan Koller a bavič Jakub Kohák čtyřicátiny. Pánové si sestavili mančafy a stříhli si tu turnaj jak z partesu a bavili se náramně.

V dalších letech už ale přišla „únava materiálu“ a na megaakce nebyl čas ani energie.

Až letos. Sté výročí si velkou oslavu zaslouží. Proto ji musíme připravit. Poprvé bez Jiříka. Tak snad se mu

15/1

poř přiblížíme.

Jaroslav Kábele

15/3

Hlavní organizátor rád vzpomíná

Čtvero akcí, na jejichž pořádání jsem se podílel, bylo pro mě vždy něčím výjimečným a nezapomenutelným. Setkání s mimořádnými osobnostmi našeho fotbalu a sportu obecně spolu s výraznými postavami českého šoubyznysu, týmová práce pořadatelů v zákulisí, charisma „domácího hostitele“ Ivana Haška či pokaždé skvělé malé i velké lipenecké publikum.

Když jsme se před 16

15/4

lety do Lipenců přistěhovali, ani by mě nenapadlo, že na nedaleké hřiště vyběhne před kamerami České televize v červnu 2010 jako připomnutí 20. výročí mistrovství světa 1990 v dresu týmu „Ciao Italia“ 16 hráčů, kteří nás v Itálii reprezentovali.

Rád na všechny ty chvíle vzpomínám ...

Jiří Vopršal

Pavel Netolický (1972, bývalý hráč, člen výboru)

Určitě jeden z největších zážitků bylo, když jsem za žáky vstřelil první gól. Tenkrát nebyli žáci rozdělení do kategorií, a tak jsem hrál s klukama, kteří byli starší i o 3 - 4 roky. Kopali jsme trestný kop. Trenéři nám dali pokyn, abychom dobíhali případně odražený míč. Kdo zahrával trestňák, si už nepamatuju, ale brankář stačil míč odrazit pouze před sebe. Jediny, kdo dobihač vyraženou střelou, jsem byl já, a tak jsem se ocitl sám před brankářem. Míč jsem naštěstí trefil a ten skončil v síti. Honza „Pešek“ Šindelář mě samou radostí vyzdvihl do vzduchu. Bohužel jsme utkání nakonec prohráli 1:4.

Petr Provazník (1955, bývalý hráč a kapitán týmu)

Mám takovou kuriozitu. Na hřišti, které už dnes neexistuje, na Slavoji Břevnov jsem si dal za kariéru celkem pět vlastních gólů. Nejhorší byl ten z půlky. Dal jsem v nouzi vzduchem malou domů brankáři Tondovi Vokurkovi, ale ten byl vyběhlý na vápně. Míč ho přeskočil a zase jsme prohrávali.

Jiří Havlíček (1977, brankář)

Úžasným zážitkem bylo, když jsme v roce 2009 nejednou postoupili jak áčko ze II. třídy do I.B, tak běčko ze III. třídy do II. Bylo to poprvé v historii, kdy postoupila obě družstva najednou. A zrovna jsme slavili devadesátiny.

Před časem bychom se neztratili ani v přeboru, říká hrající trenér Ivan Hašek mladší

Ivan Hašek mladší je nepřehlédnutelnou postavou lipenecké fotbalové historie. Poté, co se v 90. letech přistěhoval a měl hřiště prakticky u nosu, na něm trávil značnou část svého volného času. Přestože v tu dobu už hrál za žáky Tempa a pak Bohemky. Občas šel pomoci lipeneckým žákům načerno. Jednou

16/1

ho ale soupeř odhalil a pro Ivču, jak se mu říká, z toho byl „flastr“ jeden měsíc zákazu činnosti. Tehdejší trenér Mirek Malý dostal tři měsíce.

Ivan se později dostal až do áčka Bohemians 1905 a má 23 ligových startů, hrál i za běčko Sparty. Zákeřná nemoc - roztroušená skleróza - ho však z profesionálního fotbalu poslala do fotbalu amatérského, kde přece jen tělo není vystaveno takové námaze. Stal se také nedobrovolným hrdinou jednoho z dílů pořadu České televize 13. komnata.

„Háša“ zpočátku od roku 2012 v Lipencích hostoval, později se díky vstřícnosti Bohemky jeho účinkování změnilo v přestup. Byl tahounem týmu, který vybojoval historický postup do I.A třídy a poslední dvě sezóny je nejen kapitánem, ale i hrajícím trenérem.

Ve stoleté historii lipeneckého fotbalu jsou nejvyšší dvě etapy. Na konci šedesátých let, kdy se tehdejší tým probíjelo do I.A třídy a chvíli ji dokonce vedl, a teď tvoje generace, která I.A třídu vykopala v roce 2013 a vydržela v ní šest let. Jak to období hodnotíš?

Určitě kladně, věřím, že kdybychom se v minulých letech více scházeli, mohli jsme hrát i o postup do přeboru.

Láká tebe osobně vyšší soutěž, nebo je I.A nebo I.B třída na Lipence tak akorát?

Jak jsem říkal, věřím, že před pár lety bychom se ani v přeboru neztratili, nicméně na to, jaké máme v Lipencích podmínky, je I.A třída určitě maximum. Navíc roky a kila přibývají, takže to teď pro nás bude už jen těžší a těžší...

Věříš, že brzy přijde nová generace, která vás vystřídá?

Nová generace má všeobecně problém, že pro ni fotbal tolik neznamena.

Ale i v Lipencích jsou kluci kolem šestnácti sedmnácti let, které fotbal baví. Aby se uplatnili, šli hrát radši do Povltavské fotbalové akademie nebo do Vyšehradu (David Čech, Vojta Doubek, Marek Vodička). Už ale uvažují o návratu

a mohli by i přivést kamarády. To by mohlo pomoci, ne?

Šikovný určitě jsou, ale je potřeba dál makat, aby byli přínosem.

V Lipencích bydlíš už přes dvacet let. Co pro

16/2

tebe znamenají?

Zažil jsem tady skvělé dětství, máme tu spousty přátel a jsem rád, že tu budou vyrůstat i naše děti.

Dovedeš si představit, že tu bude hrát i tvůj syn a že si s ním ještě zahraješ, jako jste si s bráchou zahráli s tátou?

Dokážu si představit, že tu začne svoje první fotbalové krůčky, ale co bude dál, to uvidíme...

(jkl)

Osobnosti gratulují ke stým narozeninám

Mám upřímnou radost, že mohu vašemu klubu poblahopřát k unikátnímu jubileu, které bezesporu stoleté výročí jeho založení znamená. Všichni v Lipencích mohou být na takové číslo pyšní a velký dík patří těm nadšencům, kteří v roce 1919 zdejší fotbal stavěli na nohy. Stejně jako všem těm, kteří klub vedli v érách horších či lepších až do dnešních dnů.

Sto let trvání jednoho klubu znamená neuvěřitelné číslo - znamená to obrovský odkaz stejně jako závazek pro další generace, aby se fotbal v Lipencích dělal poctivě dál a držel svoji úroveň. Je skvělé vidět, že se mu zde věnují děti v přípravce po záčky, dorost a mužské kategorie až po starou gardu. To může být vzor pro všechny podobné velké kluby. Přeju všem v Lipencích, ať si oslavy stoletého výročí založení klubu patřičně vychutnají a klubu dalších mnoho desítek let úspěšného fungování!

Martin Malík
předseda Fotbalové asociace České republiky

Především bych chtěl poblahopřát fotbalistům v Lipencích dalších minimálně 100 let úspěšného fungování. Lipence jsou v Praze známé nejen jako místo, kde se hraje dobrý fotbal a vyrůstá fotbalová mládež, ale kde se usídlily silné osobnosti českého fotbalu - rodina Haškových a Sieglových - a konečnou zde vyrůstala a dlouhodobě žije výrazná postava zázemí fotbalové Sparty Tonda Kříž. V mých očích to je svým způsobem i závazek pro klub a jeho vedení, aby držely laťku hodně vysoko, protože budou vždy vidět o něco víc než ostatní.

Dušan Svoboda
předseda Pražského fotbalového svazu,
předseda Ligové fotbalové asociace
a viceprezident AC Sparta Praha

100 let založení fotbalu - to už je důvod pro oslavu, a snad i malé bilancování. Vlastně je to obdivuhodné - sto let udržet v chodu fotbalový klub. Umím si představit (lépe řečeno neumím), kolik se za tím skrývá práce a péče o náš milovaný sport, o fotbal. Vždyť co by to bylo za víkend, kdybychom se netěšili na zápas! Přijdou lidi, co by se třeba jinak ani nepotkali, popovídají si, zafandí těm svým, zanádaávají rozhodčímu, „ktej je úplně slepej“, a po zápase se spokojeně odeberou ke svým domovům...

Vím, že to zní vcelku jednoduše, ale kolik se za tím skrývá práce. Týden po týdnu, měsíc, rok... A co teprve sto let! Gratuluji vám ke krásnému a výjimečnému výročí, děkuji jménem PFS za poctivou práci, kterou pro fotbal odvádíte, a přeji vám nádhernou oslavu, kterou si opravdu zasloužíte! Mnoho dalších sportovních úspěchů přeje

Mgr. Jiří Ulrich
předseda Komise rozhodčích PFS

Chci vám co nejsrdečněji poblahopřát k úžasnému výročí, které si klub letos připomíná. Sto let znamená bohatou historii - a jsem si jistý, že ve Vašem případě i budoucnost.

Vždycky mám radost, když vidím fungující klub. Takový, který se nezaměřuje jen na týmy dospělých, ale hlavně na děti, mládež nebo dokonce starou gardu. Takový, který kolem sebe semkne lidi z blízkého okolí. Sokol Lipence přesně takový je... A já bych vám chtěl popřát, aby to tak ještě dlouho vydrželo.

Chtěl bych také poděkovat všem lidem, kteří se klubu ve svém volném čase věnují a snaží se, aby fotbal v Lipencích fungoval. A to ne pro svůj prospěch, ale zkrátka proto, že mají fotbal rádi. Můžete být pyšní, že takoví lidé v Lipencích jsou. Právě proto se klub stoletého výročí dočkal. Přeju Vám příjemné oslavy!

Jaroslav Šilhavý
trenér české fotbalové reprezentace

Ke sto letům přeji Sokolu Lipence spoustu dalších a podobných úspěchů, jaké v historii oddíl dosáhnul, mnoho energie a mladé krve. Vím, že v Lipencích se fotbal vždy dělal hlavně pro děti a mládež. Tatínkové zde trénovali své kluky a ti kluci, když vyrostli, přivedli k fotbalu své syny. V mnoha lipeneckých rodinách máte již několikátou generaci fotbalistů. A já vám přeji, abyste si vychovávali další a další generace sportovců. Fotbalový klub s tak dlouhou tradicí a historií si zaslouží podporu.

Karel Hanzlík
starosta Prahy 16

Přestože jsem kovaná hasička, k fotbalu mám hodně blízko. V kronikách jsme našli, že funkcionářem byl už praděda, kterého jsem nepoznala, fotbal hrál i bafuňářil milovaný děda, v kopačkách se proháněla dokonce i máma. O bráchovi, jeho synech i mých synech ani nemluvě.

Ale i když odhlédnu od rodinných vazeb a podívám se na to jako členka vedení obce, fotbalisté jsou mi velmi blízcí. Je to jeden ze dvou hlavních motorů občanské aktivity v obci, počtem členů dokonce největší. Od malíčka pamatuji jejich turnaje, závody, soustředění a tábory pro děti, taneční zábavy a samozřejmě i velké společenské akce, podobné jako je ta naplánovaná na 15. června.

Milí fotbalisté, přeji vám z celého srdce do dalších let spoustu zásob energie a nadšení. Slibuji, že obec vás bude jako jednu z vlajkových lodí i nadále podporovat.

Ivana Žáková
místostarostka městské části Praha-Lipence

Pavel Kosík (1969, bývalý hráč áčka a trenér)

Jednu událost budu mít spojenou s lipeneckým fotbalem asi navždy. Je z doby, kdy jsem byl ještě aktivním hráčem, což už je docela dost dávno, ale pořád si ji vybavuji a týká se našich taktických porad, které jsme měli před jednotlivými zápasy. Seděli jsme v kabině, trenér určil sestavu a na závěr řekl: „Kluci, jdeme na ně, zahrajeme si fotbal a ukážeme jim, že nejsme žádný blbci!“. No a šlo se na plac a asi to fungovalo, protože jsme tehdy postoupili do II. třídy. Takhle hláška mi fakt utkvěla v paměti a čas od času ji použiju i v běžném životě.

Petr Havel (1960, bývalý hráč a trenér mládeže)

Jedním z největších zážitků pro mě bylo, když jsme si v roce 1992 po sezóně zahráli proti ligové Bohemce. Přijeli sem v patrovém autobusu, pomalu se neměli kde otočit. Hrály i ty největší hvězdy tehdejší doby, Mičinec, Sanytrník, Sadílek, chytal Juraj Šimurka. Prohráli jsme 1:5, ale na penalty jsme vyhráli 5:4 a já si můžu do dnes říkat, že jsem dal Šimurkovi penaltu.

Martin Barva (1973, hráč áčka a běčka, cěčka i staré gardy)

Hraju za Lipence 25 let a zážitků mám tolik, že je těžké vybrat právě jeden. Řeknu to jinak: můj největší zážitek je pokaždé, když si obléknu lipenecký dres a je jedno, jestli to je za áčko, běčko, cěčko nebo starou gardu.

Josef Kerbach (1944, bývalý trenér mládeže)

Moc rád vzpomínám na zhruba polovinu 70. let, kdy jsem s žáčky Sokola jezdil na soustředění do jihočeských Lučkovic. Dnes jsou z nich už hráči staré gardy a někteří v našem klubu funkcionáři. Potěšilo mě, když o zhruba třicet let později tehdejší žáčci tuto tradici obnovili. Vzáli si dovolenou, své syny a další svěřence s sebou a já je mohl v Lučkovicích navštívit a zavzpomínat.

Bohumil Procházka (1943, bývalý hráč)

Nejradši jsem měl derby s okolními obcemi. Když jsme hráli I.A třídu, vyhráli jsme v Modřanech 1:0, i když byl soupeř favoritem. Pak se chystala odvěta u nás a přišla spousta lidí. Dva režníci se vsadili o 300 kafi s rumem, že znovu vyhraje. A my vyhráli! Můj jmenovec Zdeněk Procházka dal gól a jeho pravá kopačka tři týdny visela v hospodě U Malých na lustru jako upomínka na to slavné vítězství.

Matěj Sedláček (1999, trenér žáků)

Jedním z mých největších zážitků v Lipencích bylo, když jsem mohl spolupracovat na pořádání MS středních škol ve fotbale, které se zde konalo na jaře 2017. Bylo skvělé vidět naživo některé z nadějných talentů například z Brazílie. Zážitků za tu krátkou dobu trénování žáků mám několik, ale tento bych vyzdvihl asi nejvýše.

Trenér, který najezdil tisíce kilometrů

Velkou zásluhu na tom, že v posledních letech se v Lipencích daří vychovávat malé fotbalisty v přípravkách a žácích, má trenér Daniel Karas. Přišel jako student před téměř osmi lety a nyní odchází s profesionální licenci UEFA A do Sparty, která si ho vybrala. Úplně se však s lipeneckým hřištěm neloučí. Bude tu dál organizovat prázdninové pří- městské tábory a možná si i občas zachytá za áčko či béčko dospělých.

18/1

Vydržel jsi tu skoro osm let. Jak se vlastně student z Barrandova dostal do Lipenců?

Chtěl jsem stále ještě hrát a k tomu tré- novat děti. Poslal jsem mailem nabídku do pár klubů. I když se mi ozvalo více klubů z okolí, zvolil jsem si Lipence. Hlavně kvůli prostředí, na kraji města u lesa. Hned první zkušenost s Petrem Vokáčem mi přinesla spoustu zážitků a zkušeností a hned jsem věděl, že tu chci zůstat a trénovat dál.

Dá se spočítat, kolik jsi za tu dobu najezdil kilometrů? Byl jsi tu v podstatě každý den.

Obzvláště poslední rok a půl, kdy dojíždím až z Ruzyně, je pro mě časově i finančně náročný. Jsou to desítky tisíc kilometrů.

Přestože tví předchůdci vedli kluky od přípravky do dorostu a rukama jim prošlo snad 50 hráčů, u fotbalu jich vydrželo minimum. Kde jsme udělali chybu? A má následující parta větší šanci vydržet?

Přelom mezi žáky a dorostem je velmi těžký. S nástupem puberty řeší kluci jiné věci, střední školu, holky a fotbal jde bokem. Ale to je všeobecný problém, i já to měl úplně stejně. K tomu se přidává i fakt, že v Lipencích zatím není tolik dětí, aby se naplnily všechny kategorie. Dorostenci potřebují

minimálně 15 dětí, aby se mohlo hrát, a to tu není. Přejít do mužů je už o partě. Pokud stálí hráči dospělých kluky z dorostu nepodrží, i když udělají chybu nebo se něco nepovede, nepodpoří je, tak je těžké, aby se udrželi u fotbalu. Dnes mají spoustu možností co dělat a pokud prostředí na fotbale pro ně není příjemné, nemají důvod hrát dál a vydrží jen děti trenérů, které jsou pod větším tlakem i doma.

Proč nakonec odcházíš do Sparty, nikoli do Bohemky, se kterou jsi už čtyři roky spolupracoval?

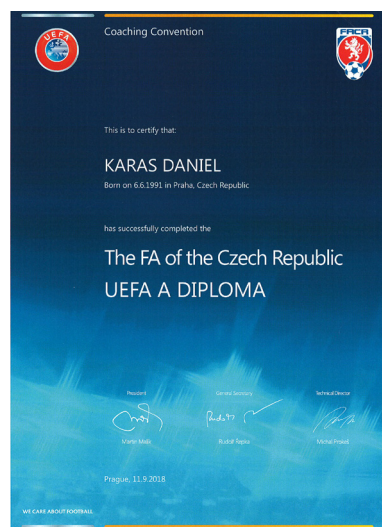
Sparta mi nabídla i jinou pozici, než je trenér. Mám teď na starosti PR mládeže. Je to práce, kterou můžu dělat z domova, případně ze školy na magisterském studiu. Od léta bych měl nastoupit i jako trenér. Rozhodl jsem se také kvůli zkušenostem. Není klub v Praze, kde by bylo více zkušených trenérů na jednom místě. Myslím, že mě Sparta může posunout dál. Posledním důvodem je moje aktuální bydliště. Do tréninkového centra na Strahov to mám 10 minut autem a už se těším na dojíždění na kole.

Jaké ti zůstanou vzpomínky? Vrátiš se někdy? Zachytáš si ještě někdy za áčko či béčko?

Vzpomínky samozřejmě budou, vždyť jsem byl na hřišti prakticky každý den takovou dobu. Potkal jsem spoustu skvělých lidí, talentovaných kluků, zažil spoustu nezapomenutelných chvil a myslím, že na většinu dětí nikdy nezapomenu. Určitě se budu vracet,

dokud se situace v Lipencích neustálí. Stále hledáme trenéry k nejmladším dětem, a tak je možné, že si s nimi budu jezdit občas za trénovat. Pokud bude zájem, samozřejmě si přijedu i zahrát nebo zachytat, ale je potřeba hledat kvalitního brankáře, který bude schopný krýt záda klukům, co chytají pravidelně. Na Lipence nezapomenu, a pokud to alespoň trochu půjde, tak všechny výhody budu tlačit do Lipenců (přátelská utkání se Spartou, zážitkové akce na Spartě).

(jkl)

18/2

neit•consulting
neit:group

WOKOM
KOMINICTVÍ
tel.: 603 762 058
www.vokom.cz

KONSTRUKTIS, a.s.

zonky.cz
FANDÍ LIDEM

Vše o tom, jak Zonky podporuje fotbalové týmy na zonkyfandilidem.cz

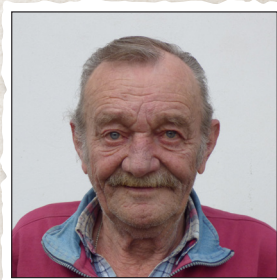
Alois Císařovský (1953, bývalý hráč a trenér)

Moje vzpomínka se váže taky k hřišti Slavoj Břevnov. Pavel „Knedlík“ Jackl tam fauloval, dostal žlutou a za protesty hned červenou. Jak to uviděl kapitán Petr „lčoun“ Provazník, rozběhl se k rozhodčímu přes celé hřiště a už v běhu ho nevybíravě kritizoval. Sotva k rozhodčímu doběhl, ten znovu vytáhl červenou kartu a do sprch šli s Knedlíkem dva. A my dohrávali v devíti.

Pavel Vodrážka (1992, hráč áčka)

Když jsem jako malý kluk chodil koukat na áčko, fascinovalo mě, jak střelci typu Martin Barva nebo Martin Rak po vstřelení gólu běží k divákům u Chytrého klandru a plácají si s nimi. Sníl jsem o tom, že se mi to taky jednou povede - a povedlo, už několikrát. Je to skvělý pocit! Cloumají s vámi emoce, máte obrovskou radost a dělíte se o ni s kamarády a sousedy.

Václav Cipra (1948, bývalý a trenér áčka, trenér mládeže)

K mým nejmilejším obdobím patří práce s dorostem v 90. letech. Znovu jsme ho po letech založili a vedl jsem ho osm let. Všude jsme jezdili městskou hromadnou dopravou, ale nikomu to nevadilo. Měli jsme ten fotbal rádi. Pak jsem s klukama přešel i do áčka a pamatuju si nimi dobré i zlé časy, postupy i sestupy v dobách, kdy se nedarilo.

Vladimír Halgaš (1972, bývalý kapitán áčka, dnes trenér)

Když jsme se přistěhovali, šel jsem se jednou podívat na hřiště. V té době jsem hrál ještě 3. ligu za Strakonice, ale chtěl jsem se podívat, jestli tady budu moci na stará kolena zakotvit. Co jsem viděl, mi moc chutí nepřidalo. Fotbal trochu holomajzna, u klandru povykující diváci, v brance urvaný pořez. „Tak tady nikdy hrát nebudu,“ pomyslel jsem si. A za necelý rok jsem tu oblekal dres béčka, později i áčka a dnes tady na to nedám dopustit.

Marek Vokurka (1978, hráč áčka a béčka)

Když ještě náš táta chytal za áčko, byli jsme s bráchou Ondrou malí kluci. Když hráli v Kosiřích, vzal nás s sebou, takže zatímco se hrál zápas, my se museli zabavit. Za jeho bránou byl nějaký strom a halda, tak jsme blbli, házeli po sobě hroudy a leželi po tom stromě. Najednou brácha zuchmul na zem a rozsekl si hlavu. Krev se řinula, brácha řval jako napíchnutý na vidle. Táta nechal fotbal fotbalem a uháněl jsmo do nedaleké nemocnice Motol. Ani nevím, kdo tenkrát za něj musel do brány.

Petr Macků (1977, bývalý hráč áčka a béčka)

Když se mě někdo na tuhle otázku zeptá, před očima mi vždycky naskočí ta stará dobrá parta s Knedlíkem, Nelidou, Mikšou...

Trenéři mládeže jsou pokladem klubu

Výchova mládeže má u nás dlouhou tradici, i když 17 let kratší než je historie celého klubu. První žákovské mužstvo vzniklo v roce 1936, prvním trenérem byl Václav Zima starší. Dorostenecké družstvo bylo založeno za druhé světové války v roce 1943. Vedl ho zkušený hráč áčka Jaroslav Šocha. Ten pak pokračoval s trénováním i v 50. letech, po něm pak kluky učili základům fotbalu Jaroslav Kříž, Zdeněk a Jaromír Větrovských, Antonín Houdek nebo Antonín Kaprhál.

V 70. letech se nová generace ujali Michal Hájek a Josef Kerbach, později Karel Blažek a Jaroslav Kábele st. a po nich pak v 80. letech Jaroslav Macků, Josef Netolický st. a předčasně zemřelý Pavel Lepšík. V polovině 90. let se výchovy nejmenší generace ujali Miloslav Macháček, Luboš Císař, později Petr Poul a Miroslav Malý. Dorosteneckou líheň opečovával Vlastimil Hvězda a po něm osm let Václav Cipra st.

V novém tisíciletí začala éra Václava Švagra ml., Vladimíra Halgaše, Ondřeje Čecha, Josefa Netolického ml. a Jaroslava Kábele ml.. Přípravku chvíli vychovávali i Petr Tomšů a sotva dvacetiletý Pavel Macků. Dále žáky trénovali Luboš Petreje, Petr Bernklau a Nenad Milovanovič.

Maximalista Jirka Pospíšil

Dostáváme se do druhé dekády 21. století, kdy se počet mládežnických družstev ještě zvýšil. A na cestu do síně slávy lipeneckých trenérů nastupuje Jiří Pospíšil. Zbraslavský rodák, který hrál i za Rakovník, se zhlédl v talentu svých vnuků a začal se o ně starat. Dal dohromady silnou partu nadaných kluků ročníku 2003-2004 a věnoval se jim, co mu síly stačily. Byl maximalista. Jeho předchůdci jezdili na soustředění do jižních Čech, Jirka chtěl klukům připravit silnější zážitky. Vyvézt je za hranice, konfrontovat je s jiným fotbalem a umožnit jim reprezentovat sebe, ale i Lipence a Českou republiku. V roce 2012 vyrazil jeho tým do saského Görknitz a vyhrál tam turnaj. O rok později je jelo poprvé do Itálie. O Velikonocích se pod Alpami protrhlo nebe a kluci hráli až v nelidských podmínkách. Ale obrovsky je to semklo, vyhráli skupinu a nakonec skončili na 6. místě z 24 účastníků. Získali sympatie místních diváků, kteří je povzbuzovali „A Li A Li A Lipence!“

V roce 2014 vyprovokoval k výletu do Itálie Jirka i starší žáky a společně vyjeli do Rimini. Vypravili jsme krásný stříbrný autobus a slogan „A Li A Li A Lipence!“ připevnili rovnou na kapotu. A jelo se k moři. Oba týmy byly znovu úspěšné, žáci dokonce vyhráli skupinu, příprava jen těsně nepostoupila.

20/1

Jirka dokonce přebíral i první tým dospělých, trénoval oba týmy naráz a trávil na hřišti většinu času. Zasáhl však krutý osud. Lékaři mu zjistili nádor v hlavě. Přestože s nemocí bojoval a nadále spřádal plány do budoucna, v listopadu 2016 zemřel. V našich srdcích však žije dál.

Současná parta trenérů

Hodně práce tu zastali Michal Špaček, Petr Havel, Petr Vokáč i Allan Kheil, byť jeho prudká povaha nebyla na práci s dětmi ideální. Vedoucí byla Dana Bláhová.

Důležitým bodem byl příchod Daniela Karase. Zapálený student z Barrandova poslal v roce 2012 mail na adresy klubů v Praze 5, že by ho bavilo trénovat mládež. Odpověděli jsme první a pozvali ho k nám. Zamiloval si to tady na první pohled. Začal trénovat nejmenší kluky, našel si partáky, studoval a loni dosáhl až na UEFA licenci A. Už dlouho po něm pokukovaly větší kluby, čtyři roky už spolupracuje s Bohemkou, ale teď po něm sáhla Sparta. Doufáme, že na Lipence nezanevře a zůstaneme v kontaktu.

Naštěstí parta dalších nadšenců zůstává. Šéftrenérem mládeže je Martin Říha, žáky vedou Pavel Bernklau, Matěj Sedláček, Pavel Kuba a Petr Hendrych. Přípravky Jan Fiktus, František Moidl, Gabriela Švandová, Pavel Šubrt, Zdeněk Scheib, Jan Pospíšil, Zbyněk Zacha, Lenka Šamanová, Michal Kelíšek, Martina Kelísková, o holky se stará Marie Aubrechtová.

Přejeme jim hodně energie a trpělivosti! (jkl)

ABCSPORT.CZ

AUGUST
HOOP

OBALY A POUTAČE
Z PAPÍRU A LEPENKY
WWW.AUGUSTHOOP.CZ

STAVEBNÍ
spořitelna České spořitelny

VELKOOBCHOD CASH & CARRY
POTRAVINY & DROGERIE

22/1

22/2

22/3

22/4

22/5

22/6

23/1

23/2

23/3

23/5

23/6

Josef Netolický (1941, bývalý trenér mládeže a člen výboru) Vzpomínám na dobu, kdy mládežnická mužstva jezdila za soupeři MHD. Při cestách na ta vzdálenější hřiště nám vyšli vstříc tenkrát ještě „požárníci“ se svojí avíí. Vraceli jsme se domů po vyhraném zápase a v avii panovalo všeobecné nadšení, vtipkovalo se a došlo i na písničky. Na tento zážitek si rád vzpomenu. Škoda, že jich nebylo víc, moc jsme nevyhrávali. Snad právě proto mi tento zážitek utkvěl v paměti.

Pavel Bernklau (1978, bývalý hráč, trenér mládeže) Vzpomínám na můj poslední odehraný zápas za ččko v roce 2015, do další sezóny už nebylo přihlášeno. Zápas skončil, přišel ke mně Taška a zeptal se: tak co, Šimpy, co teď budeme dělat? Byl to náš poslední zápas, když nebudu počítat nějaké ty turnaje o silvestrech nebo za dědečky... V dnešní době je ale pro mě zážitkem každý odehraný zápas našich mladších žáků. Občas výhra, někdy prohra, ale vždy někdo překvapí, ať v dobrém, či zlém. Nejvíc je asi klička obránce do středu hřiště před vlastní brankou! To jsem hned o rok starší...

Tomáš Melich (1976, kapitán béčka) Strašně jsem si užil sezónu 2012-2013, kdy jsme postoupili do I.A třídy. To byl nejlepší fotbal a skvělá parta.

Na webu je za 15 let skoro devět tisíc článků a fotek

Sokol Lipence žije nejen na trávnících a v tělocvičnách, ale i virtuálně – na internetu.

Webová stránka www.sokollipence.cz vznikla už v roce 2004, na světě je tedy už 15 let. Za tu dobu zde bylo publikováno 3406 článků a 5593 fotografií. Nejčastějším

do skupiny bude pořád na požádání, ale už to nebudu striktně držet pod limitem 250 členů,“ řekl k tomu správce Jaroslav „Taška“ Kábele. „Jen mě trochu mrzí poměrně nízká aktivita členů. Tohle není web, kde každý příspěvek musí ručně nahodit administrátor. Do skupiny může přispívat každý. Zatím toho využívají jen mladší žáci a občas přípravek,“ dodal.

Na webu také najdete videa ze zápasů nebo pozápasových oslav Sokola Lipence. Zatím je jich téměř stovka. Občas se někomu podaří zachytit pěkný gól, především penaltu, protože je čas na přípravu mobilu a natáčení. Ale emocemi přetékají především záznamy pozápasového hulákání v šatně po vítězství

Hlavními gratulanty budou Sigi, Háša, Kohinho a Rosa (18. 5. 2019)

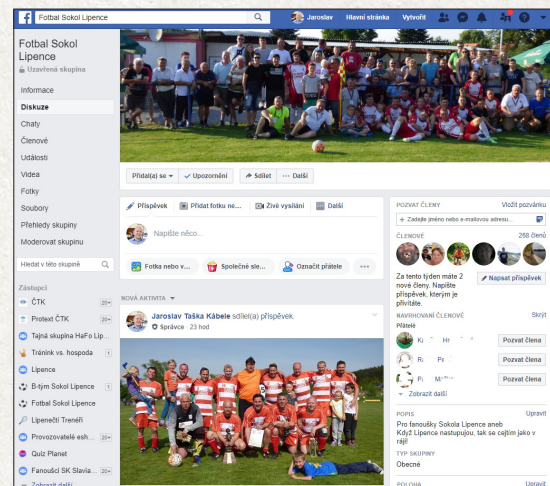
Fotbalistům TJ Sokol Lipence, kteří letos slaví 100 let od založení klubu, přijdou k jejich velkému výročí popřát slavné osobnosti. Na oslavě, která se koná v sobotu 15. června od 13:30 na hřišti v Lipencích, si zahrají hvězdy ze Sigi Teamu proti lipeneckému áčku a po nich Team Celebrit proti družstvu žen Sparty, které zřejmě získá mistrovský titul.

Hlavními gratulanty budou dnes už Lipaňáci: nejlepší střelec ligy Horst Siegl a bývalý kapitán a trenér národního týmu Ivan Hašek st., všeušl Jakub Kohák, exreprezentanti brankář Jaromír Blažek, rekordman v počtu ligových titulů se Spartou Jiří Novotný, exreprezentanti Jiří Jarošík, Tomáš Jun a Ladislav Vízek. Podle vývoje finálových bojů zámořské NHL by se měl dostavit i David Pařížák. [\(více zde\)](#).

autorem je Jaroslav „Taška“ Kábele, výtečně při zápasech áčka venku vypomáhá Honza „Krbec“ Kerbach, dříve byl častým autorem Pavel Müller. Občas autorsky pomohou Květoslav Ovesný nebo Viktor Kábele.

Kdyby výroba jednoho článku trvala průměrně půl hodiny, znamenalo by to, že naši autoři strávili psaním více než sedmdesát dní v kuse. Některé články ale trvají déle, zvláště ty ze zápasů áčka nebo z turnajů; jsou většinou doplněny velkou fotogalerií. A kdyby zpracování a publikace fotky trvalo jen deset minut, je to skoro 40 dalších dní v kuse.

Od roku 2010 máme také facebookovou skupinu. Zprvu jsme ji drželi jako naprosto uzavřenou pod 250 členů, protože do tohoto počtu Facebook umožňuje správci lepší přehled o tom, kdo příspěvek zhlédl. „Letos už mě ale přestalo bavit pořád ty řady fanoušků čistit a odstraňovat ty pasivnější. Ano, vstup

lipeneckých barev. Znáte to: „Když Lipence nastupují...“

(jkl)

Jak se dostat z losování novoročního turnaje

Hlavní události zimní fotbalové sezóny je samozřejmě Novoroční turnaj lipeneckých čtvrtí. A jako předzvěst této události je losování, které se koná mezi vánočními svátky před koncem roku a nekoná se nikde jinde než v hospodě. Tentokrát bylo losování v (bývalé) hospodě U Járiny a já byl také přítomen. Před a po losování se požívá alkohol a debata směřuje k Novoročnímu turnaji, kdo a s kým, jaké posily získá každý tým, atd... Jelikož vím, že se může tato debata protáhnout do nočních hodin a může se vypít celkem dost piva i panáček, došel jsem radši pěšky. No a kolem půlnoci se tehdy končilo a já se chtěl vydat domů. No ale, světe, div se, v Lipencích se najde větší

nou někdo, kdo jede autem i v z hospody. Tak jsme nasedli a vyjeli. Jeli jsme samozřejmě bez světel, abychom nebyli nápadní. Asi 100 metrů před vrbou (asi každý ví, kde to je), řidič zastavil a mně jako spolujezdcevi nakázal, abych se šel podívat, jestli tam nejsou náhodou chlupatý a že mu mám pak zamávat a pomalu mě vyzvedne. Tak jsem doběhl k vrbě, zjišťuji situaci a vše OK. Začínám mávat na řidiče, skáču, pak i pís-kám a i volám mobilem - a nic. Běžím zpět a koutám jako blázen, řidič usnul! A já ho ani nemůžu vzbudit. Tak jsem šel pěšky, už to nebylo daleko...

Ondřej Čech

Jak jsme v Itálii prali dresy

Lipenecká přípravek se v roce 2013 vydala na fotbalový velikonoční turnaj do italského podalpského města Rovereto. Hned s prvními zápasy přišel vytrvalý déšť. Po prvním vítězství se naše promoklé družstvo uchýlilo do kabin a trenér Jirka Pospíšil si liboval, že jsme vzali několik různých sad dresů. Měli jsme tři sety, takže se kluci mohli převléknout do suchého a my ostatní jsme se mod-

25/1

lili, ať přestane pršet. Naše modlitby však nebyly vyslyšeny.

Po skončení prvního hracího dne jsme za stálé průtrže mračen přijeli do hotelu. Kluci se vysprchovali a převlékli do čistého oblečení. A nám začala práce s dresy. Zašli jsme k trenérovi do pokoje na radu. Tam už stála řada panáků dobré whisky a začali jsme řešit, jak a do čeho kluky zítra oblékneme na zápas. Vyhrálo praní na pokoji. O Ve-

likonocích jsou totiž v Itálii zavřené všechny podniky - i prádelny. Za chvíli byla prádelna z pokoje. Špinavé dresy byly kromě záchodu snad všude, ve sprchách i v bidetu. Krása! Po několikahodinovém úsilí bylo vypráno. Nastal další problém. Kam dresy pověsit a nechat uschnout. Vydal jsem se na průzkum hotelu. Při pátrání jsem narazil na dveře a za nimi jsem našel krátkou chodbu. Vešel jsem do ní - a v tom se za mnou dveře zabouchly. Otočím se a zjistím, že zabouchnuté dveře jsou začátek protipožární únikové cesty a lze je otevřít pouze z chodby hotelu. Aspoň jsem ale za druhými dveřmi našel požární schodiště se zábradlím, kde by se dalo pověsit prádlo. „Ok, ale jak to klukům řeknu?“ pomyslel jsem si. Telefon jsem si samozřejmě s sebou nechal. Nad dveřmi jsem objevil malou samolepku s naposledy provedenou kontrolou schodiště. „Pěkný, byli tu minulý rok - letos asi neprijdou,“ blesko mi hlavou.

Začal jsem s marnými pokusy o bouchání do dvacet centimetrů tlustých protipožárních dveří. Nepomáhal ani hlasitý řev, ani kopání a nakonec snad ani brekot nad zoufalou situací. Nápad, že bych šel dál na schodiště a zabouchly by se mi i druhé dveře, jsem raději ani nezkoušel. Tam už by mi nikdo nepomohl, ani bych nebyl slyšet.

Asi po 20 minutách konečně někdo na druhé straně zaslechl slabé volání a byl mým zachráncem. Pak už to šlo jak po másle. S hlíd-kou u dveří jsme pověsili dresy v několika patrech schodiště, protože jich fakt bylo spousta, a šlo se konečně spát. Ráno jsme suché dresy naházeli do beden a mazali za slunečného počasí na hřiště.

Zbytek turnaje již probíhal za krásného počasí a nás opustila herní štěstěna. Turnaj jsme sice nevyhráli, ale zážitek to byl velký. Po rozlučkovém ceremoniálu jsme spící unavené kluky našou-pali do aut a jeli na hotel. Ráno jedeme konečně domů. Po šťast-

ném příjezdu do Lipenců se kluci rozloučili a nám se ulevilo, jak to všechno nakonec dobře dopadlo. Ale nebyla to úplně pravda.

Brzy volá správce lipeneckého hřiště a hlásí trenérovi: „Chybí sedm dresů!“ Začala tragikomická šaňka a přepočítávání. Za chvíli máme jasno: zbylé dresy jsou v Itálii na schodišti. Začíná telefonické vyjednávání s hotelovou recepcí, která snad v životě o po-

25/2

žárním schodišti neslyšela... Nakonec ale i 4hvězdičkový hotel potvrdil svoje kvality a na svoje náklady nám do Lipenců dresy poslal.

Děkuji všem, co se na téhle akci podíleli, protože na tento zážitek nikdy nezapomenu.

Radek Vodička

Karel Říha (1927, bývalý hráč, nejstarší člen)

Jen taková perlička, kdy jsem si zahrál proti bývalému reprezentantovi Jardovi Boučkovi, který hrál na stará kolena za Kazín. Já jsem mu utíkal, protože už byl přece jen starší. Nenápadně mi tlučnul špičkou zezadu do nohy, já se svalil, ale on taky a ještě zařval jako tur. Rozhodl to zapískal jako faul na něj. Já se zvedám a vycítavě říkám: „Teda, pane Bouček...“ a on jen tak mrkl a povídá: „Ten to sežral, vid?“

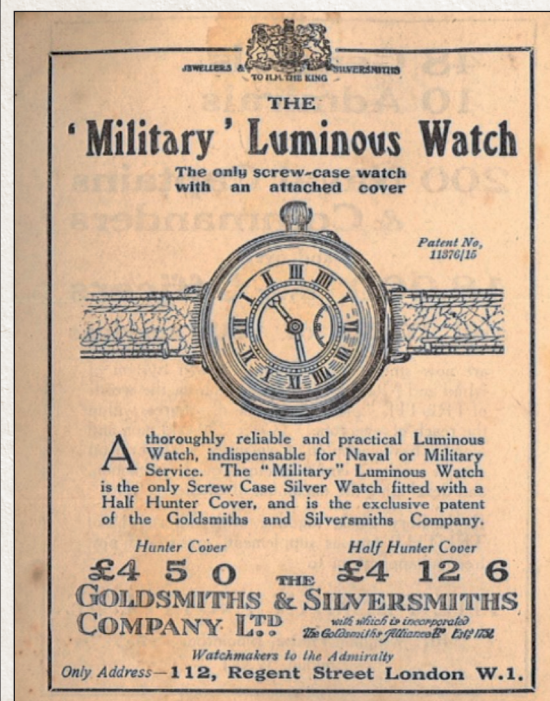

Daniel Karas (1991, trenér mládeže a brankář dospělých)

Zážitků z Lipenců mám nespočet. Ale ten největší mi udělal již zesnulý Jirka Pospíšil. Krom toho, že byl první, který mi věřil a postavil mě mezi poprvé mezi tři týče A-týmu, tak mě vzal do Itálie na turnaj. Poprvé jsem oblékl svoji lipeneckou bundu a nastoupil do autobusu plného pro mě ještě neznámých dětí a rodičů s nápisem A Li A Li A Lipence! V Rimině zážitek okořenil Jarda Taška Kábele se svými svěřenci, se kterými nečekaně vyhrál základní skupinu turnaje. Dalším silným zážitkem je, když jsem dostal možnost vzít kluky, vystupovat s A-týmem před kamerami ČT a zahrát si se Slávií v poločasě přátelské utkání před plným Edenem. A jako další velká vzpomínka se mi teď vybavuje druhé místo na prestižním turnaji, který sponzorovala Praha a na kterém měla proslov i tehdejší paní primátorka a moderoval ho pan Kozohorský z ČT. Na tomto turnaji jsme ve skupině vyřadili tým Bohemky a v semifinále jsme na penaltu přešli i přes jejich druhý tým. Ve finále jsme podlehli Příbrami.

Králem tomboly jsou slavné hodinky

Hlavní výhrou tomboly při oslavě 100 let fotbalu v Lipencích, jsou švýcarské hodinky H3TACTICAL z nerez oceli se safírovým sklem, displejem osvětleným z plynného tri-
tia a vodotěsností do 100 metrů hloubky. Vě-
novala je firma Eviva, s.r.o. za přispění firmy
A-ROYAL Service, s.r.o.

Hodinky byly vyrobeny na počest 100. výročí ukončení I. světové války. Konflikt, který nepřežilo na 10 milionů vojáků a další miliony civilistů. Bojovalo se na zemi, na moři i ve vzduchu. Většinou si první světovou válku spojujeme se zákopy, kulomety, letadly a útočným plynem. Zákopová válka však měla ještě jeden fenomén a tím byl ČAS.

Žádná z předchozích válek nebyla tak přesně a komplexně řízena podle časového rozvrhu. Představte si část fronty o délce několika desítek kilometrů a nepřítele zakopaného jen kousek od vás. Pokud chcete provést rozhodující průlom, musíte zaútočit v celé linii a v jeden okamžik.

Nervózní muži stojí v bahně zákopu. Důstojník hledí na hodinky a v ústech má píšťalku. Tato scéna se pak i tisíckrát opakuje po celé délce fronty, kde se chystá útok. Konečně utichla dělostřelecká příprava. Hodinky tikají a velká ručička se pohne. Rozezvučí se stovky a tisíce píšťalek a desítky tisíc mladých mužů s křikem vyrazí ze zákopu.

Hodinky se od té doby stávají neodmyslitel-

nou součástí výstroje každého důstojníka. Čas se totiž stává zbraní, která může rozhodovat celé bitvy.

V roce 1914 měla valná většina důstojníků tehdy módní kapesní hodinky, ale již o rok později se rozmáhá nová „móda“ hodinek náramkových. Vysvětlení je více než jednoduché. Zkuste si v zákopu před útokem lovit v kapsičce hodinky a současně svírat v ruce pušku. Z náramkových hodinek se stala doslova mánie. Někteří vojáci si ve volných chvílích dokonce vyráběli improvizované náramky a osazovali je kapesními hodinkami. Evropské a americké firmy okamžitě zareagovaly. Konkurence byla velká a to

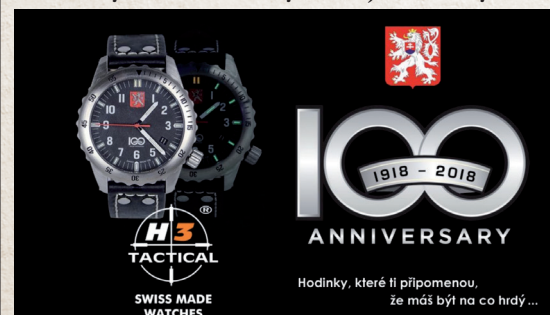
samozřejmě vedlo k celé řadě inovací. Jednou z největších byly luminiscenční ciferníky, protože spousta operací se odehrávala v časných ranních až nočních hodinách. Ciferníky se však příliš neosvědčily, protože se stávaly snadným cílem pro odstřelovače. Nakonec tedy symbolem důstojníka představovaly náramkové hodinky se svítícími ručičkami.

Náramkové hodinky se také staly významným projevem uznání. Kromě standardních vyznamenání za bojové úspěchy a hrdinství se hodinky používají jako poděkování za prokázané služby pro pluk nebo konkrétního velitele.

V případě našich hodinek, které jsou vyráběny dle vojenských standardů, zase jejich nositel vyjadřuje úctu všem hrdinům bojujícím za svou vlast v první světové válce.

Děkujeme všem za obranu naší svobody, vlasti, života a zdraví....

Pavel Mang

Pavel Krejzar (1994, hráč áčka a béčka)

Jednou jsme s Robasem přetáhli večerku a šli spát ke mně. A ráno jsme měli jet na fotbal. Trénoval Kosan a v době srazu volá Robinovi: „Kde jsi?“ - „U Krejzyho.“ - „A kde je Krejzy?“ - „Nevím,“ zněla nesmyslná odpověď ještě nachmeleného kanonýra. Kosan s hudrováním přijel a vyzvedl nás a jeli jsme do Krče, která už dva roky doma neprohrála. Celou dobu jsme bránili, pak se k míči dostal Robin - ještě pod vlivem - a dal gól. Vyhrali jsme!

Stanislav Řezník (1964, bývalý hráč a trenér béčka)

Jednou nás trenér Bohouš Červený při zimním nedělním tréninku vytáhl běhat na Cukrák, že má pro nás překvapení. A opravdu. Na kopci nám sdělil, že máme dojednaný přátelák na Jílovišti. Tak jsme seběhli dolů a sehráli tam tréninkové utkání. Pak nám Bohouš v hospodě Pod Lešem zaplatil polívku a pivo a poslal nás zase běžet domů.

Josef Vladyka (1990, hráč áčka, člen výboru)

Když jsme hráli za přípravku, byla nejlepším střelcem týmu Petra Landová. Ivan Hašek v té době hrál za Tempo, ale občas nám chodil pomáhat načerno, protože nás bylo málo. Jednou nastoupil, zářil a dal výstavní gól přímo z rohu. Soupeři to bylo podezřelé, udělal konfrontaci a Ivan dostal měsíc trest natvrdo. Trenér Mirek Malý tři měsíce.

Zastavte se pro
Rychloučvěr
až 800 000 Kč bez zajištění

**I VAŠE BYDLENÍ
POSTAVÍME
RYCHLE NA NOHY**

Reprezentativní příklad: RPSN
níže uvedeného příkladu je 5,67 %.

Výše úvěru na bydlení, s požadovaným zřízením zástavního práva k pohledávce na výplatu vkladu ze stavebního spoření, je 100 000 Kč. Splatnost úvěru je 15 let, pevná roční úroková sazba je 4,99 %. Měsíční splátky: 1.-180. splátka je 816 Kč, 181. splátka je 613 Kč. Splátky ve fázi přestěhování úvěru nevedou k okamžitému umořování jistiny. Celková částka splatná spotřebitelem je 147 506 Kč a celková doba trvání smlouvy o spotřebitelském úvěru je 181 měsíců. S úvěrem jsou dále spojené následující úhrady: zaslání ročního výpisu z účtu stavebního spoření i účtu úvěru 25 Kč, vedení účtu stavebního spoření a úvěru ve fázi přidělení úvěru 25 Kč měsíčně. Pro získání úvěru za nabízených podmínek je nezbytné uzavření smlouvy o stavebním spoření. Na základě této nabídky nevzniká právní nárok na získání úvěru.

[f](#) [@](#) [v](#) **modrapyramida.cz**

NA CESTĚ KE ZDRAVÍ DOSÁHNETE NA VÍC

Vyberte si z našich příspěvků

Abyste mohli o své zdraví aktivně pečovat, nemusíte chodit daleko. Pro naše pojištěnce máme připraveno mnoho výhod, se kterými to jde lehce.

VZP, vaše cesta ke zdraví.

Volejte 952 222 222 | Navštivte www.vzp.cz

SVÉ VÁŠNI NA DOSAH

UŽIJTE SI

Přírodní park

ZA DOMEM

Řadové rodinné domy 218–310 m²

Atraktivní lokalita Praha-Lipence

3 min Prague City Golf

15 min centrum Prahy

Lipenecký park

800 350 111
www.lipeneckypark.cz